

รายงานวิจัย

ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย

The Perception in Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium
Enterprises (TFRS for SMEs) in Thailand

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤตตี ลิ้มอุสัน โน

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Faculty of Management Sciences

Prince of Songkla University

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (2) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย จำนวน 397 คน การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามกับผู้ทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย และใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนาและการทดสอบความถดถอยเชิงพหุในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า ระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และจากการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการวิจัยพบว่า ไม่พบความสัมพันธ์ใดระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน กับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมจะเปรียบเสมือนสิ่งบ่งชี้ถึงความสำเร็จอันยั่งยืนของการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย โดยผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินดังกล่าวของผู้ทำบัญชีในประเทศไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อสภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำกับการบังคับใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยต่อไป

ABSTRACT

This study aims to investigate the level of perception in Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium Enterprises (TFRS for SMEs) and the relationship between personal factors of Thai accountants in Small and Medium Enterprises and level of perception in Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium Enterprises (TFRS for SMEs). The samples of this study were 397 accountants. Questionnaires were used to collect data from Thai accountants in Small and Medium Enterprise. Descriptive analysis and multiple regression analysis were used to analyze the data.

The results reveal that the level of perception in Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium Enterprises (TFRS for SMEs) is in high level. Moreover, there is no significant relationship between personal factors (gender, age, level of education, work experience, and work position) and perception in Thai Financial Reporting Standards for Small and Medium Enterprises (TFRS for SMEs). Their knowledge level for TFRS for SMEs will present important clues to sustain successful adoption process in Thailand. The results of this study reveal the knowledge profile of Thai accountants; which are used by Thai accounting professions to monitor TFRS for SMEs in Thailand.

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1 แนวคิดและทฤษฎี	5
2.2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	12
2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	28
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	29
3.1 สมมติฐานการวิจัย	29
3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	31
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	32
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	33
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	35
4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	36
4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย	37
4.3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาด กลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐาน การรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	44
4.4 สรุปสมมติฐานการวิจัย	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ	48
5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย	49
5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	50
5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย	51
5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต	51
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	58
ภาคผนวก ก แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	59
ภาคผนวก ข ผลการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบสอบถาม	66

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	แสดงการแจกแจงความถี่ (Frequency) และจำนวนร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	36
4.2	แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย	38
4.3	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	45
4.4	การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุเพื่อพยากรณ์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	46
4.5	สรุปสมมติฐานการวิจัย	47

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
2.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยได้รับการจัดทำขึ้นตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Accounting Standards: IFRS) ซึ่งในอดีตคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standard Committee: IASC) ได้จัดตั้งขึ้นเพื่อพัฒนามาตรฐานการบัญชีให้เป็นแนวปฏิบัติเดียวกันไม่ว่าจะเป็นคุณภาพ การนำไปใช้ และวิธีปฏิบัติต่างๆ ในการจัดทำบัญชีและการรายงานทางการเงิน โดยได้ออกมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standards: IAS) ต่อมาในปี 2001 คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (IASC) ได้มีการปรับปรุงโครงสร้างใหม่โดยมีคณะกรรมการ International Accounting Standards Board (IASB) ดำเนินงานต่อจาก IASC ทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานการบัญชีออกใหม่เรียกว่า มาตรฐานรายงานทางการเงิน (International Financial Reporting Standards: IFRS) เพื่อใช้กับธุรกิจทุกประเภท โดยมุ่งเน้นไปที่ธุรกิจขนาดใหญ่ เช่น บริษัทมหาชน จำกัด และบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ (สภาวิชาชีพบัญชี, 2554)

ในปัจจุบันคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (IASB) ได้พัฒนามาตรฐานการบัญชีใหม่ๆ ให้เหมาะสมกับสภาวะปัจจุบันมากขึ้น รวมถึงการพัฒนามาตรฐานการบัญชีสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งมีจุดเริ่มต้นมาจากผลการศึกษาของ United Nations Conference on Trade and Development หรือ UNCTAD ที่มีแนวคิดว่า มาตรฐานการบัญชีเพียงรูปแบบเดียวอาจไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับทุกธุรกิจ ดังนั้นจึงควรมีมาตรฐานการบัญชีที่เหมาะสมกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises: SMEs) โดยเฉพาะสำหรับ SMEs การใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินแบบเต็มรูปแบบทำให้เกิดความยุ่งยาก และมีต้นทุนในการปฏิบัติค่อนข้างสูง ประเทศที่ประสบปัญหาดังกล่าว บางประเทศแก้ปัญหาโดยการพัฒนามาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไปสำหรับ SMEs หรือบางประเทศกำหนดเป็นข้อยกเว้นในการบังคับใช้มาตรฐานการบัญชีที่รับรองทั่วไปในประเทศของตนเอง

สำหรับประเทศไทย มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (Thai Financial Reporting Standards-TFRSs) ชุดเดียว ที่อ้างอิงมาจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards-IFRSs) เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล มาตรฐานการรายงานทางการเงินดังกล่าวใช้กับนิติบุคคลที่มีหน้าที่จัดทำบัญชี ตามพระราชบัญญัติ

การบัญชี พ.ศ. 2543 ไม่ว่าจะเป็นบริษัทจดทะเบียนที่มีหุ้นซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์ หรือนิติบุคคลทั่วไปที่อยู่นอกตลาดหลักทรัพย์ แต่โดยที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้สำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และมีความยุ่งยากซับซ้อน จากการใช้แนวคิดมูลค่ายุติธรรม (Fair Value) เป็นหลักในการจัดทำรายงานทางการเงิน ซึ่งเป็นภาระและก่อให้เกิดต้นทุนในการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ใหญ่เป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก

สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้ตระหนักถึงความสำคัญของธุรกิจส่วนใหญ่ของประเทศซึ่งเป็นธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็กและเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Non-Publicly Accountable Entities: NPAEs) ซึ่งเป็นแรงผลักดันระบบเศรษฐกิจของประเทศ และตระหนักว่ากิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะนี้มีความแตกต่างจากกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (Publicly Accountable Entities: PAEs) ตัวอย่างของความแตกต่างที่สำคัญ เช่น จำนวนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกิจการ แหล่งระดมเงินทุน และความซับซ้อนของธุรกรรม เป็นต้น (นิธิตา สกฤตจิตจินดา และเสาวนีย์ สีขณวัฒน์, 2551) ซึ่งในอดีตที่ผ่านมาสภาวิชาชีพบัญชีฯ ได้กำหนดแนวปฏิบัติทางการบัญชีสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยการประกาศยกเว้นการบังคับใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (TFRSs) บางฉบับ ซึ่งเป็นวิธีแก้ปัญหาก็อาจทำได้โดยง่าย แต่ไม่สามารถแก้ปัญหาได้ทั้งหมด เนื่องจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่มีได้ยกเว้นการบังคับใช้หลายฉบับยังมีประเด็นที่มีปัญหาอุปสรรคในการปฏิบัติสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ดังนั้น สภาวิชาชีพบัญชีฯ จึงได้ตั้งคณะทำงานเพื่อทำการศึกษาเบื้องต้นในการดำเนินการยกเว้นมาตรฐานการบัญชีเฉพาะสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ เพื่อบรรเทาภาระของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และส่งเสริมให้กิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะสามารถจัดทำและนำเสนองบการเงินได้อย่างถูกต้อง และเป็นมาตรฐานเดียวกัน จึงได้จัดทำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ เพื่อความเหมาะสมและสามารถปฏิบัติได้กับสภาพแวดล้อมทางธุรกิจสำหรับประเทศไทย และได้ประกาศให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ (TFRS for NPAEs) โดยมีผลบังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554 เป็นต้นมา

สำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ถือเป็นรากฐานที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจไทย แต่ปัจจุบันประเทศไทย ยังมิได้มีการจัดทำมาตรฐานการบัญชีเฉพาะสำหรับ SMEs มีแต่การใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ซึ่งขณะนี้คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศได้จัดทำร่างมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศสำหรับ SMEs ประกอบกับ สภาวิชาชีพบัญชีฯ อยู่ในระหว่างการจัดทำมาตรฐานการบัญชีดังกล่าว

เช่นกัน โดยอยู่ในระหว่างการพัฒนาเกณฑ์ที่เหมาะสมในการแบ่งประเภทกิจการเพื่อกำหนดมาตรฐานการรายงานทางการเงินให้เหมาะสมกับขนาดกิจการ ตลอดจนอยู่ระหว่างการจัดทำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะขนาดกลางและขนาดย่อมระหว่างประเทศ (IFRS for SMEs) (นิพนธ์ เห็นโชคชัยชนะ และคณะ, 2554) โดยคาดว่าจะกำหนดให้มีผลบังคับใช้กับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อให้สอดคล้องกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 นี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

2) เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1) เพื่อเป็นแนวทางให้แก่หน่วยงานทางวิชาชีพบัญชี เช่น สภาวิชาชีพบัญชีฯ ในการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้แก่กับบัญชีในประเทศไทย เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

2) เพื่อเป็นแนวทางให้แก่คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีในการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาปฏิบัติในประเทศไทย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจและทัศนคติของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

1.5 นิยามศัพท์

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน (Financial Reporting Standard) หมายถึง มาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น โดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (IFRS) (สภาวิชาชีพบัญชี, 2554)

ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises) หมายถึง การประกอบกิจการที่เป็นอุตสาหกรรมการผลิต กิจการค้าส่ง-ค้าปลีก และกิจการบริการ โดยกำหนดขนาดของธุรกิจจากมูลค่าขั้นสูงของสินทรัพย์ถาวรขนาดกลางไม่เกิน 200 ล้านบาท (กาญจนา สุคันธศิริกุล, 2554)

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ หนังสือ วารสาร มาตรฐานการบัญชี บทความทางวิชาการบัญชี รวมถึงงานวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย มีรายละเอียดดังนี้

- 2.1 แนวคิดและทฤษฎี
- 2.2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

1) แนวคิดเกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจ

ความรู้ หมายถึง ข้อเท็จจริง เป็นสิ่งที่ได้รับการเรียนรู้ การค้นพบ หรือ ประสบการณ์ ซึ่งสั่งสมมาในลักษณะของการจำ และระลึกได้ถึงสิ่งเฉพาะ และกระบวนการต่างๆ อันเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการจัดระเบียบใหม่ และเป็นขั้นตอนที่นำไปสู่พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ โดยการวัดระดับความรู้สามารถวัดได้จากการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในแต่ละขั้น ตามแนวคิดโครงสร้างของความรู้ 6 ขั้น จากขั้นตอนง่ายที่สุดไปยังขั้นตอนที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (สุมาลี จันทร์ชลอ, 2542 อ้างใน ธรรมชาติ สืบสินธุ์สกุลไชย, 2547 : 19)

1. วิธีการวัดระดับความรู้ความจำ เป็นการวัดความสามารถขั้นต่ำสุด การถามเพื่อวัดสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการให้ระลึกถึง ทั้งในสิ่งที่เฉพาะเจาะจงและทั่วไป คำถามที่ใช้วัดในระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถามวัดความจำเนื้อเรื่อง ข้อคำถามวัดความจำวิธีการดำเนินการ และข้อคำถามวัดความจำ ความรู้รวบยอด

2. วิธีวัดระดับความเข้าใจ เป็นการวัดความสามารถที่สูงกว่าความรู้ความจำ แต่ผู้ตอบยังคงมีความรู้ความจำเป็นพื้นฐานมาก่อน จึงจะมีความเข้าใจ คำถามจะไม่ถามตรงจากตำราหรือสิ่งที่ สอนไว้ แต่โยงความรู้ที่เรียนมาสัมพันธ์กับคำถามแล้วเปลี่ยนเป็นคำตอบใหม่ ภาษาหรือสำนวนใหม่ รูปแบบใหม่ๆ คำถามที่ใช้วัดระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถามวัดความสามารถในการแปลความ ข้อคำถามวัดความสามารถในการตีความ และข้อคำถามวัดความสามารถในการขยายความ

3. วิธีการวัดระดับการนำไปใช้ เป็นการวัดความสามารถในการนำเอาความรู้ ความเข้าใจมาประยุกต์ใช้ หรือแก้ปัญหาในเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใหม่ได้อย่างเหมาะสม คำถามที่ใช้วัดในระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถามวัดการนำไปใช้

4. วิธีวัดระดับวิเคราะห์ เป็นการวัดความสามารถในการแยกแยะ หรือแจกแจง รายละเอียดของเรื่องราว ความคิด การปฏิบัติออกเป็นระดับย่อยๆ โดยอาศัยหลักการหรือกฎเกณฑ์ ต่างๆ เพื่อค้นพบข้อเท็จจริง และคุณสมบัติบางประการ คำถามที่ใช้วัดในระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถาม วัดการวิเคราะห์ความสำคัญ ข้อคำถามการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ และข้อคำถามวัดการวิเคราะห์ หลักการ

5. วิธีการวัดระดับสังเคราะห์ เป็นการวัดความสามารถในการรวบรวมและ ผสมผสานรายละเอียดปลีกย่อยของข้อมูล สร้างเป็นสิ่งที่แตกต่างไปจากเดิม ความสามารถ ดังกล่าวเป็นพื้นฐานของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ คำถามที่ใช้วัดระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถามวัดการ สังเคราะห์ข้อความ ข้อคำถามวัดการสังเคราะห์แผนงาน และข้อคำถามวัดการสังเคราะห์ ความสัมพันธ์

6. วิธีการวัดระดับประเมินค่า เป็นการวัดความสามารถในการสรุปคุณค่าหรือ ติราคาเกี่ยวกับเรื่องราว ความคิด พฤติกรรมว่า ดี-เลว-เหมาะสม-ไม่เหมาะสม เพื่อจุดประสงค์บางประการ คำถามที่ใช้วัดระดับนี้ ได้แก่ ข้อคำถามวัดการประเมิน โดยเกณฑ์ภายใน และข้อคำถามวัดการ ประเมินโดยเกณฑ์ภายนอก

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเลือกวิธีการวัดระดับความรู้ในชั้นที่หนึ่งและชั้นที่ สอง คือ ชั้นความรู้และชั้นความเข้าใจ

ส่วนความเข้าใจ (Comprehension) เป็นพฤติกรรมในชั้นที่ต่อจากความรู้ เป็น ขั้นตอนที่ต้องใช้ความสามารถทางสมองและทักษะที่สูงขึ้นจนถึงระดับของการสื่อความหมาย อาจ ทำได้ทั้งการใช้ปากเปล่า ข้อเขียน ภาษา หรือการใช้สัญลักษณ์ มักเกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้รับ ทราบข่าวสารต่างๆ แล้ว โดยการฟัง เห็น อ่าน หรือเขียนก็ได้ (สงวน พรชัยสิริอรุณ, 2543 : 11)

กล่าวสรุปได้ว่า ความรู้ความเข้าใจ หมายถึง ความทรงจำในเรื่องราว ข้อเท็จจริง รายละเอียด ต่างๆ และสามารถนำความรู้ที่เก็บรวบรวมไว้มาคิดแปลง อธิบาย หรือแปลความ หรือ ให้ความหมาย ที่แสดงออกมาในรูปของความคิดเห็นและข้อสรุปได้

2) การวัดความรู้ความเข้าใจ

เป็นการวัดความสามารถในการจดจำข้อเท็จจริง เรื่องราว หรือประสบการณ์ ต่างๆ ที่ได้พบเห็นหรือได้ประสบมา และสามารถที่จะบอก เขียน หรือเล่าเป็นข้อระลึกถึงข้อเท็จจริง เหล่านั้นออกมาได้ ตลอดจนการวัดความสามารถในการจับใจความ การรู้ความหมายและ

รายละเอียดของเรื่องนั้น โดยมีเกณฑ์หรือคำถามที่ใช้วัดความรู้ความเข้าใจ 4 ประเภท ได้แก่ (รพีพร คำชุ่ม, 2550 : 8)

1. ถามความรู้ความเข้าใจในเนื้อเรื่อง เป็นการถามรายละเอียดของเนื้อหา ข้อเท็จจริงต่างๆ ของเรื่องราวทั้งหลาย ประกอบด้วยคำถามประเภทต่างๆ เช่น ศัพท์ นิยาม กฎ ความจริง หรือรายละเอียดของเนื้อหาต่างๆ เป็นต้น

2. ถามความรู้ความเข้าใจในวิธีการดำเนินการ เป็นการถามวิธีปฏิบัติต่างๆ ตามแบบแผน ประเพณี ขั้นตอนของการปฏิบัติงานทั้งหลาย เช่น ถามระเบียบแบบแผน ลำดับขั้น แนวโน้มการจัดประเภทและหลักเกณฑ์ต่างๆ

3. ถามความรู้ความเข้าใจรวบยอด เป็นการถามความสามารถในการจดจำ ข้อสรุป หรือหลักการของเรื่อง

4. ถามความรู้ความเข้าใจที่เกิดจากการผสมผสานหาลักษณะร่วม เพื่อ รวบรวมและย่อลงมาเป็นหลัก หรือหัวใจของเนื้อหานั้นๆ เช่น หลักวิชา ทฤษฎี และ โครงสร้าง เป็นต้น

สำหรับการวัดความรู้ความเข้าใจนั้น ส่วนใหญ่นิยมใช้แบบทดสอบ ซึ่ง แบบทดสอบนี้เป็นเครื่องมือประเภทข้อเขียนที่นิยมใช้กันทั่วไป แบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด (จาง พรายเข้มแฆ, 2535 : 24-29) คือ

1. แบบอัตนัยหรือแบบความเรียง โดยให้เขียนตอบเป็นข้อความสั้นๆ ไม่เกิน 1-2 บรรทัด หรือเป็นข้อๆ ตามความเหมาะสม

2. แบบปรนัย แบ่งเป็น

2.1 แบบเติมคำ หรือเติมข้อความให้สมบูรณ์ แบบทดสอบนี้เป็นการวัด ความสามารถในการหาคำ หรือข้อความมาเติมลงในช่องว่างของประโยคที่กำหนดให้ถูกต้อง แม่นยำ โดยไม่มีคำตอบใดชี้นำมาก่อน

2.2 แบบถูก-ผิด แบบทดสอบนี้วัดความสามารถในการพิจารณาข้อความที่ กำหนดไว้ว่า ถูกหรือผิด ใช่หรือไม่ใช่ โดยเป็นการวัดความจำ ความคิด และความเข้าใจ

2.3 แบบจับคู่ แบบทดสอบนี้เป็นลักษณะการวางข้อเท็จจริง เงื่อนไข คำ ตัวเลข หรือสัญลักษณ์ไว้ 3 ด้านขนานกันเป็นแถวตั้ง 2 แถว แล้วให้อ่านดูข้อเท็จจริงในแถวตั้งด้าน หนึ่งว่ามีความเกี่ยวข้องกับ จับคู่ได้พอดีกับข้อเท็จจริงในอีกแถวตั้งหนึ่ง โดยทั่วไปจะกำหนดให้ ตัวเลือกในแถวตั้งด้านหนึ่งน้อยกว่าอีกด้านหนึ่ง เพื่อให้ได้ใช้ความสามารถในการจับคู่มากขึ้น

2.4 แบบเลือกตอบ แบบทดสอบนี้เป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันในปัจจุบัน เนื่องจากสามารถวัดได้ครอบคลุมจุดประสงค์ และตรวจให้คะแนนได้แน่นอน ลักษณะของข้อสอบ

ประกอบด้วยส่วนข้อคำถามและตัวเลือก โดยตัวเลือกจะมีตัวเลือกที่เป็นตัวถูก และตัวเลือกที่เป็นตัวลวง โดยกำหนดจำนวนตัวเลือก 4 หรือ 5 ตัวเลือก

สรุป แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถมีทั้งแบบอัตนัย และปรนัย ซึ่งแบบปรนัยยังสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ แบบเติมคำ แบบถูก-ผิด แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเลือกใช้แบบทดสอบ แบบถูก-ผิด โดยกำหนดตัวเลือกไว้คือ ให้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

3) แนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

ทัศนคติ หมายถึงความรู้สึก ความคิดหรือความเชื่อ และแนวโน้มที่จะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมของบุคคล เป็นปฏิกิริยาโต้ตอบ โดยการประมาณค่าว่าชอบหรือไม่ชอบ ที่จะส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของบุคคลในเชิงบวกหรือเชิงลบต่อบุคคล สิ่งของ และสถานการณ์ ในสภาวะแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ โดยที่ทัศนคตินี้ สามารถเรียนรู้ หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์ และทัศนคตินั้นสามารถที่จะรู้ หรือถูกตีความได้จากสิ่งที่คนพูดออกมาอย่างไม่เป็นทางการ หรือจากการสำรวจที่เป็นทางการ หรือจากพฤติกรรมของบุคคลเหล่านั้น โดยการแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท (จาง พรายเข้มแข, 2535 : 24-29) คือ

1. ทัศนคติในทางบวก (Positive Attitude) คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ดีหรือยอมรับ ความพอใจ

2. ทัศนคติในทางลบ (Negative Attitude) คือ การแสดงออก หรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดลอมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติ หรือมีทัศนคติเฉยๆ คือ มีทัศนคติเป็นกลาง อาจจะเพราะว่าไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ หรือในเรื่องนั้นๆ เราไม่มีแนวโน้มทัศนคติอยู่เดิมหรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้นๆ มาก่อน

การเกิดทัศนคติ ประกอบด้วย การเกิดทัศนคติทางด้านความรู้ความเข้าใจ การเกิดทัศนคติทางด้านความชอบ และการเกิดทัศนคติทางด้านพฤติกรรม

1. การเกิดทัศนคติทางด้านความรู้ความเข้าใจ

จากสิ่งแวดลอมในชีวิตประจำวัน บุคคลรับและสัมผัสสิ่งต่างๆ เป็นประจํา นับไม่ถ้วนบุคคลมักจะแบ่งสิ่งที่ผ่านมาจากภายนอก เพื่อให้เกิดความง่ายในการให้ความหมายหรือความคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้น โดยรวมสิ่งที่เหมือนกันหรือคล้ายกันเข้าด้วยกัน เพราะสมองของบุคคลย่อมเป็นไปได้ที่จะรับและจำสิ่งต่างๆรอบตัวได้หมดทุกอย่าง ขบวนการแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ นี้เรียกว่า Categorization การที่บุคคลจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบสถานการณ์ใดๆอย่างไรนั้น บุคคลมักจะโต้ตอบภาวการณ์ที่คล้ายกันด้วยปฏิกิริยาที่คล้ายกัน ความเชื่อบางอย่างเช่น “ชาวเม็กซิกันสกปรก

หรือขี้เกียจ” จึงมีอิทธิพลมากที่ทำให้ชาวผิวขาวไม่จ้างเข้าทำงาน การจัดหมวดหมู่จะช่วยบุคคลในด้านการรับรู้ (Perception) แต่ในทางตรงกันข้ามอาจทำให้บุคคลเข้าใจสิ่งแวดลอมในทางที่ผิดได้ โดยที่บุคคลนั้นสรุปด้วยตนเองอย่างปราศจากข้อมูลที่ถูกต้อง การรับรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าต่างๆ นี้เป็นส่วนประกอบทางด้านความรู้ทางทัศนคติ

2. การเกิดทัศนคติทางด้านความชอบ

ส่วนประกอบของทัศนคติทางด้านความชอบ ได้แก่ ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่เป็นในด้านบวกหรือลบ (Positive หรือ Negative) ในทางสรีระวิทยาแล้ว “อารมณ์” จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับภาวะอารมณ์ที่มาเร้า หลังจากบุคคลนั้น “แปลความหมาย” หรือให้ความหมายสิ่งเร้านั้นแล้วทำให้ทราบทิศทางของ “อารมณ์” หรือ “ความรู้สึก” ว่าเป็นไปในทางบวกหรือลบได้ ซึ่งก็หมายถึง ทัศนคติทางด้านความชอบนั่นเอง ตัวอย่างเช่น ถ้าบุคคลหนึ่งมีประสบการณ์ โดยผ่านสิ่งเร้าอย่างหนึ่ง ซึ่งมีคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งนั้นอย่างแจ่มแจ้ง เช่น รู้ว่าตัวเองฉีด Adrenaline บุคคลนั้นก็ไม่มีความรู้สึก “กลัว” แต่ถ้าไม่ได้รับคำอธิบายที่เพียงพอก็อาจเกิดอารมณ์ “กลัว” Scott ได้กล่าวไว้ว่า การให้รางวัลจะมีผลทำให้ทัศนคติของบุคคลเปลี่ยนได้มากกว่า “การทำโทษ” องค์ประกอบอื่นที่มีผลต่อการทำให้เกิด “อารมณ์” ในทางที่ดีนั้น ได้แก่ ความคุ้นเคย (Familiarity)

3. การเกิดทัศนคติทางด้านพฤติกรรม

บรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) จะมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติทางด้านพฤติกรรมบวก บรรทัดฐานทางสังคมเป็นความคิดที่กลุ่มชนเชื่อว่าอะไรเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เด็กๆจะถูกพ่อแม่อนุญาตให้ทำในบางสิ่งและห้ามทำในบางสิ่ง บางครั้งการพูดการห้ามของพ่อแม่จะชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่สังคมคิดว่าดีหรือไม่ดีได้ พ่อแม่อาจพูดว่า “อย่าทำอย่างนั้นสังคมหรือชาวบ้านจะชุบชิบกัน” บรรทัดฐานของสังคมนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละประเทศ เช่น ในอเมริกาจะถือเชื้อชาติหรือสีผิวเป็นสำคัญ กรีกจะถือศาสนา เป็นต้น บรรทัดฐานเหล่านี้จะควบคุมความประพฤติการปฏิบัติหรือการแสดงออกของแต่ละบุคคล

แหล่งของทัศนคติ ประกอบด้วย ประสบการณ์เฉพาะอย่าง การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น สิ่งที่เป็นแบบอย่าง ตัวอย่างเช่น ถ้าเรามีประสบการณ์ที่ดีในการติดต่อกับบุคคลหนึ่ง เราจะมีความรู้สึกชอบบุคคลนั้น ในทางตรงกันข้าม ถ้ามีประสบการณ์ที่ไม่ดี เช่น ได้รับการลงโทษจะโดยทางร่างกายหรือจิตใจก็ตาม หรือเกิดภาวะคับข้องใจ (Frustration) อยู่บ่อยๆ จากการได้พบปะหรือติดต่อกับบุคคลนั้น เรามักจะมีแนวโน้มที่จะไม่ชอบกับบุคคลนั้นได้และอาจจะเป็นไปได้ในทางรุนแรงได้ ซึ่งทั้งหมดนี้อาจจะมีผลจากการให้การสรุปที่รุนแรงเกินไปต่อเหตุการณ์เฉพาะอย่างที่เกิดขึ้น หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีความรุนแรงและทำร้ายจิตใจมากนั่นเอง

1. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication from Others)

ทัศนคติหลายอย่างของบุคคลเกิดจากผลของการได้ติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการเรียนรู้อย่างไม่เป็นทางการที่ได้รับในครอบครัว ตัวอย่างเช่น เด็กจะได้รับการสั่งสอนหรือบอกจากผู้ปกครองเสมอว่า “การขโมยสิ่งของของคนอื่นไม่ดี” “เวลารับประทานอาหารไม่ควรดูทีวีหรือเล่นมือถือ” “แพทย์เป็นบุคคลสำคัญ” ฯลฯ ข้อความหรือคำพูดเหล่านี้ เด็กได้รับจากบุคคลที่เขายกย่องนับถือ และจะมีผลต่อความเชื่อและทัศนคติของเด็กได้ เช่นเดียวกันในสิ่งแวดล้อมของโรงเรียน ครูจะเป็นคนที่เด็กยกย่อง เคารพและเชื่อฟัง คำบอกเล่าของครูก็จะมีอิทธิพลต่อความเชื่อและทัศนคติของเด็กได้ การยอมรับความเชื่อหรือการเกิดทัศนคติในวัยเด็กนี้ส่วนมากมักจะเกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผลและเมื่อเด็กโตขึ้นความคิดก็เปลี่ยนไปในบางอย่าง ดังนั้น เด็กอาจเกิดความไม่สบายใจได้

2. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Models)

ทัศนคติบางอย่างของเราถูกสร้างขึ้นจากการเลียนแบบจากคนอื่น ขบวนการเกิดทัศนคติโดยวิธีนี้เกิดได้โดยขึ้นแรกจากเหตุการณ์บางอย่าง บุคคลจะมองเห็นว่าบุคคลอื่นมีการปฏิบัติอย่างไร ขึ้นต่อไปบุคคลนั้นจะแปลความหมายของการปฏิบัตินั้น ในรูปของความเชื่อทัศนคติซึ่งมาจากการปฏิบัติของเขา ถ้าบุคคลนั้นให้ความเคารพนับถือยกย่องบุคคลที่แสดงปฏิกริยานั้นอยู่แล้วบุคคลนั้นจะยอมรับความรู้สึกเชื่อที่เขาคิดว่าบุคคลที่แสดงปฏิกริยานั้นๆ

3. องค์ประกอบเกี่ยวกับสถาบัน (Institutional Factors)

ทัศนคติของบุคคลหลายอย่างเกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากสถาบัน เช่น โรงเรียน สถานที่ประกอบพิธีทางศาสนา หน่วยงานต่างๆ ฯลฯ สถาบันเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่มาและสิ่งสนับสนุนให้เกิดทัศนคติบางอย่างได้

4) การวัดทัศนคติ

การวัดทัศนคติ มีหลักเบื้องต้น 3 ประการ ดังนี้ (จ้านง พรายแยมแซ, 2535) คือ

1. เนื้อหา (Content) การวัดทัศนคติต้องมีสิ่งเร้าไปกระตุ้นให้แสดงกิริยาท่าทีออก สิ่งเร้าโดยทั่วไป ได้แก่ สิ่งที่ต้องการทำ

2. ทิศทาง (Direction) การวัดทัศนคติโดยทั่วไปกำหนดให้ทัศนคติดีทิศทางเป็น เส้นตรงและต่อเนื่องกันในลักษณะเป็นซ้าย-ขวา และบวก-ลบ

3. ความเข้ม (Intensity) กิริยาท่าทีและความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งเร้า นั้น มีปริมาณมากหรือน้อยแตกต่างกัน ถ้ามีความเข้มสูงไม่ว่าจะเป็นไปในทิศทางใดก็ตาม จะมีความรู้สึกหรือท่าทีรุนแรงมากกว่าที่มีความเข้มปานกลาง

เครื่องมือที่ใช้วัดทัศนคติ เรียกว่า มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เครื่องมือวัดทัศนคติที่นิยมใช้และรู้จักกันแพร่หลายมี 4 ชนิด ได้แก่ มาตรฐานแบบเทอร์สโตน (Thurstone Type Scale) มาตรฐานแบบลิเคอร์ท (Likert Scale) มาตรฐานแบบกัตต์แมน (Guttman Scale) และมาตรฐานของออสกู๊ด (Osgood Scale) ซึ่งแต่ละประเภทมีข้อจำกัด ข้อดี ข้อเสียแตกต่างกัน ดังนั้นการจะเลือกใช้มาตรฐานวัดแบบใดขึ้นอยู่กับสถานการณ์และความจำกัดของการศึกษา (บุญธรรมกิจปริดาบริสุทธ์, 2543)

ออปเพนไฮม์ (Oppenheim, 1966) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการวัดทัศนคติโดยใช้มาตรฐานหาความต้องการที่จะศึกษารูปแบบทัศนคติ (Attitude Pattern) หรือการสำรวจทฤษฎีทัศนคติ (Theories of Attitudes) มาตรฐานของลิเคอร์ท (Likert) จะเป็นเทคนิควิธีที่เหมาะสมที่สุด หรือ หากต้องการที่จะศึกษาการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ (Attitude Change) วิธีของกัตต์แมน (Guttman) จะเป็นวิธีที่ดีที่สุดหรือหากต้องการที่จะศึกษาความแตกต่างของกลุ่ม (Group Differences) การใช้วิธีการของเทอร์สโตน (Thurstone) จะเป็นวิธีที่ดีที่สุด (จำนง พรายเข้มแข, 2535) คือ

ในการวัดทัศนคติหรือความรู้สึกนึกคิดของคนเราต่อสิ่งหนึ่ง เราต้องเสนอข้อความแสดงทัศนคติต่อสิ่งนั้นๆ หลายๆข้อความ ให้ผู้รับการทดสอบประเมินค่าแต่ละข้อความถือเป็น 1 มาตรฐาน แล้วนำคะแนนจากมาตรต่างๆ มารวมเป็นคะแนนรวมและขีดคะแนนที่เป็นหลักในการตีความเนื่องจากถ้าวัดจากข้อความต่างๆก็วัดจากทัศนคติต่อสิ่งเดียวกัน มีข้อความหลายข้อความเพื่อให้ข้อความเที่ยงน่าเชื่อถือมากขึ้น การให้คะแนนสำหรับทัศนคติทางบวก มีดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ 5 คะแนน
เห็นด้วย	เท่ากับ 4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	เท่ากับ 3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	เท่ากับ 2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เท่ากับ 1 คะแนน

หากข้อความแสดงทัศนคติทางลบ การให้คะแนนจะให้ในทางตรงกันข้ามกัน

สมบุรณ์ เจริญจิระตระกูล (2552) ได้กล่าวถึง การประเมินค่าทัศนคติไว้ดังนี้ ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเรื่องต่างๆ นั้นจะสอบถามในลักษณะความคิดเห็นที่มีต่อข้อความที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น ข้อความที่กำหนดมักจะเป็นชุดซึ่งประกอบด้วยหลายข้อความ ทั้งข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ หากคำตอบสำหรับความคิดเห็นเป็นข้อมูลแบบเรียงลำดับ 5 ระดับ โดยที่

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง

2	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด
แนวการวิเคราะห์ระดับทัศนคติ มี 2 วิธี		
1) กำหนดช่วงระหว่างระดับความเห็นจากค่ากลาง		
ค่าเฉลี่ยระดับความเห็น		ความหมาย
4.50-5.00		ทัศนคติดีมาก
3.50-4.49		ทัศนคติดี
2.50-3.49		ทัศนคติปานกลาง
1.50-2.49		ทัศนคติไม่สู้ดี
1.00-1.49		ทัศนคติไม่ดี

2) กำหนดช่วงระหว่างระดับความเห็นจากสูตร

$$\begin{aligned} \text{ช่วงระดับความเห็น} &= \text{พิสัย / จำนวนระดับชั้น} \\ &= (5-1) / 5 = 0.80 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยระดับความเห็น		ความหมาย
4.20-5.00		ทัศนคติดีมาก
3.40-4.19		ทัศนคติดี
2.60-3.39		ทัศนคติปานกลาง
1.80-2.59		ทัศนคติไม่สู้ดี
1.00-1.79		ทัศนคติไม่ดี

จากการวิเคราะห์ทัศนคติ ดังกล่าวข้างต้น เป็นการวิเคราะห์ระดับทัศนคติจากความคิดเห็นสำหรับข้อความเชิงบวก ส่วนการวิเคราะห์ระดับทัศนคติจากความคิดเห็นสำหรับข้อความเชิงลบ ก็มีแนวทางการวิเคราะห์ระดับทัศนคติ 2 วิธีเช่นเดียวกัน แต่จะมีการตีความหมายตรงกันข้าม

2.2 การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจ และทัศนคติของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินมีน้อยมาก แต่ก็มีบทความวิจัยและงานวิจัยที่สอดคล้อง เพื่อสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

จური วิชิตชนบดี (2543) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีของผู้ประกอบวิชาชีพการบัญชี ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี

ส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการบัญชีอยู่ในระดับปานกลาง และเป็นความเข้าใจในมาตรฐานฉบับที่ไม่มีการปรับปรุง เช่น มาตรฐานการบัญชีเรื่องการเข้าซื้อทางด้านผู้ให้เช่า แต่ถ้าเป็นมาตรฐานฉบับที่ออกใหม่ เช่น มาตรฐานการบัญชีเรื่อง การปรับโครงสร้างหนี้ที่มีปัญหา หรือ มาตรฐานการบัญชีเรื่องการบัญชีสำหรับเงินลงทุนในตราสารหนี้และตราสารทุน ผู้ประกอบวิชาชีพการบัญชียังมีความเข้าใจในระดับต่ำ

สุภาพร กุศลสัตย์ (2549) ได้ศึกษาการนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทยในมุมมองของผู้สอบบัญชี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยที่ประเทศไทยควรมีมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการ SMEs โดยมีเหตุผลว่ามาตรฐานการบัญชีที่ใช้ในปัจจุบันไม่เหมาะสมกับทุกกิจการ และเห็นว่ากลุ่มของผู้ใช้งบการเงินของ SMEs ต่างจากกิจการขนาดใหญ่ ความต้องการข้อมูลของผู้ใช้งบการเงินจึงต่างกัน ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบไม่เห็นด้วยนั้น มีเหตุผลหลักคือ การมีมาตรฐานการบัญชีหลายชุดจะทำให้หลักการบัญชีไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน สำหรับผลการศึกษาเกี่ยวกับการจัดทำมาตรฐานพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่า การจัดทำมาตรฐานบัญชีสำหรับ SMEs นั้นควรเลือกใช้มาตรฐานการบัญชีฉบับเดิมที่มีอยู่บางฉบับที่สอดคล้องกับกิจการ ส่วนรายงานทางการเงินที่ควรมี ได้แก่ งบแสดงฐานะการเงิน และงบกำไรขาดทุน และมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้ควรเป็นทางเลือกปฏิบัติเท่านั้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเห็นว่ากิจการ SMEs นั้น สามารถเติบโตเป็นกิจการขนาดใหญ่ได้ในอนาคต ส่วนแนวทางในการปรับเปลี่ยนมาตรฐานการบัญชีที่ใช้อยู่ในปัจจุบันให้เหมาะสมสำหรับ SMEs นั้น ส่วนใหญ่เห็นว่า มาตรฐานการบัญชีหลายฉบับควรคงเดิมไว้ ผลการสำรวจข้อมูลถึงประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs มาปฏิบัติในประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่เห็นว่าจะทำให้จัดทำและนำเสนองบการเงินได้รวดเร็วขึ้น ทำให้ผู้ใช้ข้อมูลได้รับข้อมูลทันต่อเวลาที่ใช้ในการตัดสินใจ ส่วนปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ได้แก่ ความสมบูรณ์ครบถ้วนของข้อมูลทางการเงินจะลดลง อาจทำให้ข้อมูลที่มีนัยสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจขาดหายไป ผลการศึกษาบ่งชี้ว่า ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการปรับเปลี่ยนหรือกำหนดมาตรฐานการบัญชีจะต้องมีการศึกษาถึงปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น และความหลากหลายในแนวคำตอบในแต่ละด้าน จึงต้องศึกษาข้อมูลให้ดีก่อนการกำหนดมาตรฐานการบัญชีในแต่ละฉบับ ทางด้านบุคลากรทางบัญชีก็ควรที่จะให้ความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็น เพื่อนำมาเป็นแนวทางให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำมาตรฐานการบัญชีที่ถูกต้อง เทียบธรรม และเหมาะสมกับประเทศไทยมากที่สุด

นิธิตา สกุณจิตจินดา (2550) ได้ทำการศึกษา การศึกษาทัศนคติต่อการมีมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผลการศึกษาพบว่า นักบัญชีส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่ประเทศไทยจะมีมาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs โดยเฉพาะ ซึ่งเหตุผลที่สำคัญคือ ผู้ใช้งบ

การเงินของ SMEs มีความต้องการข้อมูลในงบการเงินที่น้อยกว่าผู้ใช้งบการเงินของกิจการขนาดใหญ่ ประกอบกับ SMEs มีรายการค้าที่ไม่ซับซ้อนเท่ากิจการขนาดใหญ่ ดังนั้น การกำหนดให้ SMEs จัดทำงบการเงินตามมาตรฐานการบัญชีฉบับสมบูรณ์ จะส่งผลให้นักบัญชีต้องเสียเวลาในการจัดทำข้อมูลซึ่งมากเกินไป รวมทั้งการให้นักบัญชีปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีบางฉบับซึ่งเข้าใจยากและซับซ้อน อาจส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการบันทึกบัญชีได้ นอกจากนี้ นักบัญชีส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแนวคิดพื้นฐานตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศสำหรับ SMEs ในด้านวิธีการพัฒนามาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs กำหนดให้ SMEs จัดทำงบกระแสเงินสด และวิธีปฏิบัติทางบัญชีในการวัดมูลค่า อย่างไรก็ตาม มีบางแนวคิดตามมาตรฐานการบัญชีดังกล่าวที่ไม่สอดคล้องกับความคิดเห็นของนักบัญชี เช่น การกำหนดให้ SMEs จัดทำงบการเงินรวม เป็นต้น สำหรับหลักเกณฑ์เชิงปริมาณที่เหมาะสมสำหรับการจัดประเภท SMEs ในประเทศไทย นักบัญชีส่วนใหญ่เห็นว่า ควรมีการพิจารณาจาก 4 หลักเกณฑ์ประกอบกัน ได้แก่ รายได้รวม สินทรัพย์รวม ทุนจดทะเบียน และจำนวนพนักงาน ดังนั้น ในการพัฒนามาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs ในประเทศไทย สภาวิชาชีพควรประยุกต์จากแนวคิดตามร่างมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศสำหรับ SMEs บางส่วนที่สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางการบัญชีของประเทศไทย หรือ เมื่อมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศสำหรับ SMEs เสร็จสมบูรณ์ อาจนำมาตรฐานการบัญชีดังกล่าวมาปรับเปลี่ยนเพื่อใช้ในประเทศไทย

ประภัสสร แสงสีทอง (2551) ได้ศึกษาความรู้และความคิดเห็นของผู้ทำบัญชีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 56 เรื่องการบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ทำบัญชีของบริษัทมหาชนที่มีใช้บริษัทที่จดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการบัญชีภาษีเงินได้ในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มาใช้ ส่วนการทดสอบสมมติฐานพบว่า ผู้ทำบัญชีที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความรู้เกี่ยวกับภาษีเงินได้แตกต่างจากผู้ทำบัญชีที่มีวุฒิการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรี

รองเอก วรรณพฤษ (2551) ได้ศึกษาความเข้าใจและความคิดเห็นของผู้ทำบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือผู้ทำบัญชีของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจำนวน 100 บริษัท ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่องการบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ และมีความคิดเห็นเฉลี่ยรวมต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่องการบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ในระดับเห็นด้วยมากในด้านนิยามศัพท์ การรับรู้รายการ การวัดมูลค่า การนำเสนอข้อมูล และการเปิดเผยข้อมูล จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า รายได้ต่อเดือนและโอกาส

ในการศึกษามาตรฐานการบัญชีที่แตกต่างกัน มีผลต่อความคิดเห็นต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่องการบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ในด้านการวัดมูลค่า และการรับรู้รายการที่แตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างที่มีความเข้าใจในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 ในด้านการรับรู้รายการ และการนำเสนอข้อมูลที่แตกต่างกัน และปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานและโอกาสการศึกษามาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 56 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้

อากาศรี ตระกูลจันทนาค (2551) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีในจังหวัดปทุมธานี เกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่องการนำเสนองบการเงิน พบว่า ผู้ทำบัญชีในจังหวัดปทุมธานี มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่องการนำเสนองบการเงิน ในระดับปานกลาง พบว่า เพศที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ส่วนอายุ ระดับการศึกษา รายได้ ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่อง การนำเสนองบการเงิน แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนกับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชี พบว่า ตำแหน่งงาน โอกาสในการพัฒนาตนเอง และการเข้ารับการอบรม มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

เจษฎาพร วุฒิประเสริฐ (2552) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ปรับปรุง พ.ศ. 2550) ในเขตอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่ร้อยละ 68 มีระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550) ในระดับปานกลาง เนื่องจากผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่ไม่ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550) แต่มีความรู้พื้นฐานจากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ฉบับเดิม) ซึ่งประเด็นคำถามที่กลุ่มตัวอย่างผู้ทำบัญชีสามารถตอบถูกนั้นเป็นประเด็นคำถามที่เป็นการอธิบายเพื่อให้เกิดความชัดเจน และไม่มีการเปลี่ยนแปลงจากมาตรฐานการบัญชีฉบับเดิมอย่างมีสาระสำคัญ ส่วนข้อคำถามที่เป็นการกำหนดแนวทางและคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติในบางเรื่องที่มาตราฐานการบัญชีฉบับเดิม ไม่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ผู้ทำบัญชีมีความรู้ความเข้าใจในระดับต่ำจนถึงปานกลาง

วิระมน ทศราช (2552) ได้ศึกษาทัศนคติในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 (ปรับปรุง 2550) เรื่องการนำเสนองบการเงินของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี ตรีศึกษา ธุรกิจโรงแรม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย พบว่า ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีของธุรกิจโรงแรม เขตอำเภอเมือง

จังหวัดเชียงรายส่วนใหญ่มิทัศนคติในระดับปานกลางต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 (ปรับปรุง 2550) เรื่องการนำเสนองบการเงิน เรื่องข้อมูลทั่วไปของมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 พร้อมทั้งเนื้อหาในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550 และความแตกต่างระหว่างเนื้อหา มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 35 ฉบับปรับปรุงและฉบับเดิม ด้านความสัมพันธ์ พบว่า ทัศนคติมี ความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการทำงานและการเข้ารับฝึกอบรมเกี่ยวกับบัญชีต่อปี ผู้ประกอบ วิชาชีพบัญชีที่มีจำนวนครั้งการเข้ารับการฝึกอบรมเฉลี่ยต่อปีจำนวนมาก พร้อมทั้งมีประสบการณ์ ในการทำงานมาเป็นระยะเวลาหลายปี จะทำให้ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีมีความรู้ความเข้าใจใน มาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 (ปรับปรุง 2550) เรื่องการนำเสนองบการเงิน และจะส่งผลกระทบต่อด้าน ทัศนคติให้อยู่ในระดับที่มากขึ้นด้วย

สมพงษ์ ภูระหงษ์ (2553) ได้ศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานรายงานทาง การเงิน ฉบับที่ 4 เรื่องสัญญาประกันภัยของผู้ทำบัญชี บริษัทประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศ ภัยและผู้สอบบัญชี สังกัดสำนักงานสอบบัญชีที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับและ ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความเข้าใจ ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำมาตราฐานรายงานทางการเงินฉบับนี้ไปใช้ปฏิบัติให้สอดคล้องกับ สภาวะการดำเนินธุรกิจของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ทำบัญชี ผู้สอบบัญชีเฉพาะผู้ที่มี ความรู้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับที่ 4 เรื่องสัญญาประกันภัย มีระดับความรู้ ความ เข้าใจไม่แตกต่างกัน แม้ว่าจะเป็นมาตรฐานการบัญชีฉบับแรกเกี่ยวกับสัญญาประกันภัยที่นำเข้ามา ในประเทศไทย และอาจมีปัญหาและอุปสรรคจากการปฏิบัติเกิดขึ้นบ้าง แต่ทั้งผู้ทำบัญชีและผู้สอบ บัญชีส่วนใหญ่มีการตื่นตัวและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับมาตรฐานการ รายงานทางการเงินฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ และหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการอบรมแนวทาง วิธีปฏิบัติ และขั้นตอนในการเตรียมความพร้อมให้กับ บริษัทประกันภัย ที่อาจยังไม่พร้อมที่จะใช้ในทันที เนื่องจากมีปัญหาและอุปสรรคทั้งในเรื่องของวิธี ปฏิบัติ บุคลากร และค่าใช้จ่าย ดังนั้นจึงควรพิจารณาถึงระยะเวลาที่เหมาะสมก่อนมีการบังคับใช้ และบริษัทประกันภัยแต่ละบริษัทควรวางแผนงาน และกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมในการเตรียม ความพร้อมเพื่อให้สามารถปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่องสัญญา ประกันภัยได้ทันต่อการเริ่มมีผลบังคับใช้

นริศ ฟู่มศิริ (2554) ได้ทำการศึกษา ผลกระทบจากการนำมาตรฐานการบัญชีและ มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ระหว่างประเทศ (INTERNATIONAL FINANCIAL REPORTING STANDARDS :IFRSs) มาปฏิบัติ จากการศึกษาพบว่า การนำมาตรฐานการบัญชีและ มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติสามารถเป็นเครื่องมือเพื่อให้บริษัทต่างๆ

สามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก รวมถึงการดึงดูดแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ อันนำมาซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ ยกตัวอย่างเช่น ทำให้ข้อมูลงบการเงินหรือรายงานทางการเงินมีความชัดเจน โปร่งใสมากขึ้น กิจกรรมมีต้นทุนที่ต่ำลง (Lower Cost) นักลงทุน ผู้ถือหุ้น ผู้เป็นเจ้าของแหล่งเงินทุนและผู้กำกับดูแลได้รับข้อมูลทางการเงินที่ถูกต้องเป็นการลดปัญหา ความไม่เท่าเทียมกันของข้อมูล (Asymmetric Information) การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า มีอุปสรรคความท้าทายหลายอย่างในการนำเอามาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติ ประกอบไปด้วย (1) ความแตกต่างอย่างมีสาระสำคัญระหว่างมาตรฐานการบัญชีหรือมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยที่มีผลบังคับใช้ในปัจจุบันกับมาตรฐานการบัญชีหรือมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยที่อ้างอิงจากมาตรฐานการบัญชีหรือมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศที่จะมีผลบังคับใช้ในอนาคต ทำให้กิจการจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเป็นอย่างมากก่อนการนำมาปฏิบัติ (2) การขาดแคลนบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในกิจการ ทำให้การทำความเข้าใจและการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติเป็นไปได้ยากทำให้ต้องใช้บุคลากรจากภายนอกเข้ามาช่วยในการวางระบบ ทำให้นำมาซึ่งต้นทุนที่เพิ่มขึ้นของกิจการ (3) การประเมินราคาที่เกี่ยวข้องได้มีความสำคัญมากขึ้นสำหรับเครื่องมือทางการเงินต่างๆ ของกิจการ (4) ต้นทุนในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติรวมถึงการปรับปรุงระบบไอที การแก้ไขนโยบายการบัญชี และการแก้ไขการรายงาน (5) ต้นทุนการอบรมบุคลากรในบริษัท ผู้บริหาร ตลอดจนผู้ให้บริการเงิน

ลัดดา หิรัญญา (2554) ได้ทำการศึกษา นักการบัญชีไทยกับความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ผลการศึกษาพบว่า (1) นักการบัญชีไทยมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และ ด้านมาตรฐานการบัญชี อยู่ในระดับมาก (2) นักการบัญชีไทยที่มีเพศต่างกันทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียนด้านของมาตรฐานทางการบัญชี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียนมากกว่าเพศหญิง (3) นักการบัญชีไทยที่มีอายุแตกต่างกันทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดย กลุ่มอายุ 20-25 ปี , 26-30 ปี และ 31-35 ปี จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชี ตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียนด้านความรู้ความสามารถ อยู่ในระดับมาก ส่วนกลุ่มอายุ 36-40 ปี และ 41 ปี ขึ้นไป จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชี ตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานทางการบัญชีอยู่ในระดับมาก

(4) นักการบัญชีไทย ที่มีการศึกษาแตกต่างกันทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ผู้ที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโท และปริญญาเอก จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานทางการบัญชีอยู่ในระดับมาก (5) นักการบัญชีไทย ที่มีอาชีพแตกต่างกันทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ที่มีอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจการจัดทำบัญชี และอาจารย์ผู้สอนบัญชีจะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความรู้ความสามารถ อยู่ในระดับมาก สำหรับอาจารย์ผู้สอนบัญชี จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานทางการบัญชีอยู่ในระดับมาก (6) นักการบัญชีไทยที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกันทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานทางการบัญชีอยู่ในระดับมาก (7) นักการบัญชีไทยที่มีความถี่ในการรับข้อมูลแตกต่างกัน ทำให้มีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ที่มีความถี่ในการรับข้อมูลมากกว่า 10 ครั้ง จะมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานทางการบัญชีอยู่ในระดับมาก

สยมพร ชีพไชสง (2554) ได้ทำการศึกษา ทศนคติและการรับรู้ข่าวสารสารสนเทศของผู้ทำบัญชี ต่อการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชี จากการศึกษาพบว่า ข้อคิดเห็นของผู้ทำบัญชีต่อการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีไทย (1) มาตรฐานการบัญชีฉบับใหม่มีความแตกต่างจากฉบับเดิม ด้านเนื้อหา ฉบับที่ 1 เปลี่ยนแปลงซึ่งงบการเงิน เพิ่มคำนิยาม ให้แสดงรายการรายได้และค่าใช้จ่ายทั้งหมด งบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเพียงงบการเงินเดียว ฉบับที่ 2 ยกเลิกวิธีการคำนวณสินค้าคงเหลือ วิธีเข้าก่อนออกก่อน ฉบับที่ 8 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบจากงบการเงินปีก่อนที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุง ฉบับที่ 16 คิดค่าเสื่อมราคาของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์แต่ละส่วนที่มีนัยสำคัญแยกต่างหากจากกันอย่างชัดเจน และสามารถเปรียบเทียบกันได้แบบบรรทัดต่อบรรทัด ด้านความชัดเจนมีความชัดเจนในทางปฏิบัติมากขึ้น มีการยกตัวอย่างประกอบรวมถึงนิยามศัพท์ และวัตถุประสงค์ของการเปลี่ยนแปลง ระบุประเด็นและนำมาประยุกต์ใช้ให้ชัดเจนขึ้น ด้านความสำคัญมีการอ้างอิงกับมาตรฐานการบัญชีสากล ทำให้การเข้าถึงข้อมูลและสื่อสารทำความเข้าใจ

เข้าใจประเด็นที่เปิดเผยในงบการเงินระหว่างนักบัญชีกับผู้ใช้งบการเงินทำให้สะดวกมากยิ่งขึ้น และครอบคลุมธุรกิจทุกประเภท ด้านความยุ่งยากซับซ้อนในทางปฏิบัติมากกว่าเดิม วิธีปรับย้อนหลัง ต้องแก้ไขงบการเงินงวดก่อนให้ใช้วิธีใหม่และคำนวณผลกระทบรวมทั้งแต่เกิดรายการจนถึงต้นปี การแยกส่วนประกอบของเครื่องจักรหรือสินทรัพย์ และต้องมีการประเมินราคาซากทุกปี รูปแบบของงบการเงินเปลี่ยนแปลงไป (2) มาตรฐานการบัญชีฉบับใหม่มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจของไทย และส่งผลกระทบต่อองค์กรด้านภาษีอากรและการเตรียมความพร้อมของผู้ทำบัญชี (3) การเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับเทคโนโลยีและความต้องการในปัจจุบัน ผู้ทำบัญชีมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องการฝึกอบรมพัฒนาความรู้อย่างต่อเนื่อง ด้านกำลังคน อุปกรณ์และเทคโนโลยีใหม่ๆ (4) มาตรฐานการบัญชีที่มีปัญหาและขาดความชัดเจน คือ ฉบับที่ 7 เรื่อง งบกระแสเงินสด ฉบับที่ 36 เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์ ฉบับที่ 40 เรื่อง อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน มาตรฐานการบัญชีเกี่ยวกับอนุพันธ์ทางการเงินและมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์พนักงานเพราะเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่เคยมีมาก่อน และทัศนคติและการรับรู้ของผู้ทำบัญชี ด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกและพฤติกรรม ของผู้ทำบัญชีต่อการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

ณัฐธิดา ลักคนลาววัฒน์และคณะ (2555) ได้ทำการศึกษา ความเห็นของผู้สอบบัญชี เกี่ยวกับผลกระทบจากการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสีย สาธารณะต่อการปฏิบัติงานสอบบัญชีและคุณภาพของรายงานทางการเงิน จากการศึกษาพบว่า ผู้สอบบัญชีเห็นว่าสิ่งที่กระทบมากที่สุด คือ จะต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจมาตรฐานฯ ก่อนการปฏิบัติงานสอบบัญชี เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาของมาตรฐานอย่างถ่องแท้ เนื่องจาก ณ วันทำการวิจัย ผู้ตอบแบบสอบถามยังขาดความรู้ความเข้าใจเป็นอย่างมาก

ณัชชารีย์ จุริย์โรจน์และคณะ (2555) ได้ทำการศึกษา การศึกษาปัญหาและผลกระทบจากการนำมาตรฐานการควบคุมคุณภาพสำนักงานสอบบัญชีมาใช้ในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาที่พบมากที่สุดจากการนำมาตรฐานการควบคุมคุณภาพสำนักงานสอบบัญชีมาใช้ในระดับภาพรวม 3 อันดับแรกคือ ปัญหาด้านทรัพยากรบุคคล ปัญหาด้านการติดตามผล และปัญหาด้านผลการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังพบว่า สำนักงานสอบบัญชีขนาดใหญ่ไม่ได้รับผลกระทบจากการนำมาตรฐานการควบคุมคุณภาพสำนักงานสอบบัญชีมาใช้ ในขณะที่สำนักงานสอบบัญชีขนาดกลางและขนาดย่อมได้รับผลกระทบเล็กน้อย เนื่องจากปริมาณงานและต้นทุนที่เพิ่มขึ้น

จิรัสสัท มัททชน โขติกัญญ์ (2556) ได้ทำการศึกษา การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ก่อนและหลังการนำ TFRS

มาใช้ ผลการศึกษาพบว่า ผลการทดสอบแบบ 2-K Related Samples (Wilcoxon Test) พบว่ามี 11 อัตราส่วนทางการเงินหลังการนำ TFRS มาใช้มีค่าแตกต่าง กับอัตราส่วนทางการเงินก่อนการนำ TFRS มาใช้ โดยมี 7 อัตราส่วนทางการเงินหลังการนำ TFRS มาใช้มีค่าสูงกว่าอัตราส่วนทางการเงินก่อนการนำ TFRS มาใช้ ได้แก่ อัตราส่วนสภาพคล่องหมุนเร็ว อัตราส่วนหนี้สิน อัตราส่วนของผู้ถือหุ้น อัตราผลตอบแทนของสินทรัพย์ อัตราผลตอบแทนจากส่วนของผู้ถือหุ้น อัตราผลตอบแทนต่อเงินลงทุน และอัตราส่วนค่าใช้จ่ายต่อการดำเนินงาน และยังพบว่ามี 4 อัตราส่วนทางการเงินหลังการนำ TFRS มาใช้มีค่าต่ำกว่าอัตราส่วนทางการเงินก่อนการนำ TFRS มาใช้ ได้แก่ อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้น อัตราส่วนหมุนเวียนสินทรัพย์รวม อัตราส่วนหมุนเวียนสินทรัพย์ถาวร และอัตราส่วนหมุนเวียนส่วนของผู้ถือหุ้น ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนทางการเงินก่อนการนำ TFRS มาใช้กับอัตราส่วนทางการเงินหลังการนำ TFRS มาใช้พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ระหว่าง 0.921-0.997 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ชุตินุช อินทรประสิทธิ์ (2557) ได้ทำการศึกษา เปรียบเทียบมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และสิงคโปร์ พบว่าประเด็นการนำมาตรฐานมาถือปฏิบัติ โครงสร้างและเนื้อหาของมาตรฐานในภาพรวมและทิศทางของการพัฒนามาตรฐานในอนาคต จากการศึกษาพบว่า ทุกประเทศมีการพัฒนามาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมขึ้น โดยเฉพาะเพื่อให้ถือปฏิบัติ แต่ในขณะเดียวกันก็มีทางเลือกให้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมที่สามารถใช้มาตรฐานสำหรับกิจการขนาดใหญ่ได้

มัทนชัย สุทธิพันธุ์ และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพในการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย:กรณีศึกษาจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ผลการศึกษาพบว่าความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักบัญชีอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ระดับคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทยก็อยู่ในระดับมากด้วย อย่างไรก็ตาม การศึกษาไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย กิจการที่เลือกจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (TFRSs) ทุกฉบับ โดยปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากกิจการเป็นกิจการย่อยของกิจการแม่ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและกิจการมีความรู้ความสามารถและความพร้อมในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือทำ

ให้ทราบทิศทางในการพัฒนามาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ทำบัญชีไทยและความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในอนาคต

สายฝน วัลย์ และคณะ (2558) ได้ทำการศึกษา คุณภาพข้อมูลทางบัญชีที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่า คุณภาพข้อมูลทางบัญชีด้านการเปรียบเทียบกัน ได้มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและความเชื่อถือได้ ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลที่ได้จะเป็นข้อมูลที่สำคัญของคุณภาพข้อมูลทางการบัญชีและเพื่อส่งเสริมให้จัดทำรายงานต้องมีข้อมูลที่มีลักษณะเชิงคุณภาพตามที่กำหนดไว้ในแม่บทการบัญชี เพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการตัดสินใจให้แก่ผู้บริหารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอันนำไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์และก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่องค์กรต่อไป

Baskerville and Simpkins (1997) กล่าวว่า ผลดีของการมีมาตรฐานของรายงานทางการเงินที่เชื่อถือได้นั้นทำให้หลายๆ ประเทศ พยายามบังคับให้ธุรกิจในประเทศตนจัดทำรายงานทางการเงินให้เป็นไปตามหลักสากลมากที่สุด แม้ว่าการจัดทำรายงานทางการเงินที่เป็นสากลจะทำให้กิจการต้องเสียต้นทุนเพิ่ม แต่ประโยชน์ที่ผู้ใช้รายงานทางการเงินได้รับนั้นก็คุ้มค่ากับต้นทุน ซึ่งเป็นผลดีต่อกิจการเนื่องจากรายงานทางการเงินนี้จะเป็นตัวสื่อสารที่ดีให้แก่นักลงทุน

Damant (2003) ได้ศึกษาเรื่องมาตรฐานการบัญชี-การบัญชียุคใหม่ พบว่า การรายงานทางการเงินในอดีตแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนในการจัดทำงบการเงินเป็นสิ่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ มีการวิพากษ์วิจารณ์ว่า หากมีการใช้หลักการบัญชีตามที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งรวมทั้งหลักการบัญชีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับมูลค่ายุติธรรมในการจัดทำงบการเงินแล้ว งบการเงินที่จัดทำขึ้นจะมีความซับซ้อนและต้องใช้งบการเงินที่ได้รับการศึกษา หรือมีความรู้ที่ดีเพียงพอในการทำความเข้าใจและอธิบายตัวเลขในงบการเงินหากว่าบริษัทมีความแตกต่างจากธุรกิจโดยทั่วไป งบการเงินที่นำเสนอ ก็จะแตกต่างจากธุรกิจ โดยทั่วไปด้วย ยกตัวอย่างเช่น รายละเอียดทางการบัญชีของบริษัทผลิตยา การนำเสนอข้อมูลต่อประชาชนทั่วไปและตามกฎหมายที่จะแตกต่างจากธุรกิจอื่นๆ นี่อาจเป็นปัญหาสำคัญสำหรับคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศถูกเผยแพร่สู่ประเทศในยุโรปและในอีกหลายๆ ประเทศทั่วโลก

Haller (2003) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการแบ่งขนาดของกิจการของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป ซึ่งมีการแบ่งขนาดของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมจากรายได้ มูลค่าของ

กิจการ และจำนวนพนักงาน โดยมองว่ามีความน่าเชื่อถือมากกว่าการกำหนดเงื่อนไขเชิงคุณภาพของคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (The International Accounting Standards Board: IASB) และมีการแนะนำว่าหากพิจารณาเกณฑ์การแบ่งจากมูลค่าเพิ่มของกิจการจะเหมาะสมยิ่งขึ้น รวมถึงมีการแสดงความเห็นว่าหากมีการอนุญาตให้แต่ละประเทศเป็นผู้กำหนดเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเองนั้นอาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการเปรียบเทียบกันได้ของข้อมูล

Gerhardy (2006) ได้ศึกษาถึงต้นทุนและประโยชน์ของการที่ประเทศออสเตรเลียใช้มาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ โดยศึกษาจากนิยตสารวิชาการและบทความต่างๆ ที่สรุปถึงประโยชน์ที่ได้รับและต้นทุนจากการปฏิบัติตาม Full IFRS แต่ในที่สุดไม่สามารถสรุปได้ว่าการนำมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศมาใช้จะจะมีประโยชน์หรือต้นทุนมากกว่า เพราะแต่ละงานวิจัยจะอ้างถึงหลักฐานเฉพาะของผู้ทำวิจัยเท่านั้น

Chand, Patel and Cummings (2006) ได้ศึกษาความเกี่ยวข้องของมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเลือกศึกษาในกลุ่มประเทศแปซิฟิกใต้ ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ฟิจิ และปาปัวนิวกินี ซึ่งจากการวิจัยพบว่า มาตรฐานการบัญชี SMEs มีความแตกต่างกันของแต่ละประเทศ จึงเสนอให้มีการแบ่งมาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs เป็น 2 ระดับ ได้แก่ มาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs สำหรับประเทศพัฒนาแล้วกับประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งควรมีความแตกต่างกัน ไม่เช่นนั้นมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้จะไม่มีประสิทธิภาพในการนำมาปฏิบัติ

H.A. van Wyk and J. Rossouw (2009) ได้ทำการศึกษา IFRS for SMEs ในแอฟริกาใต้ : การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันครั้งใหญ่สำหรับการทำบัญชี แต่โดยทั่วไปใหญ่เกินไปสำหรับหน่วยงานที่มีขนาดเล็ก ผลการศึกษาพบว่า การปรับเปลี่ยนเหล่านี้ตามที่กำหนดไว้ที่เกี่ยวข้องส่วนใหญ่เป็นความต้องการของการเปิดเผยข้อมูลที่อ่อนคลายและมีผลบังคับใช้มากขึ้นในกิจการขนาดกลางที่สอดคล้องกับผลการสำรวจระหว่างผู้จัดทำงบการเงินในเดือนมิถุนายน 2007 การพัฒนาเหล่านี้อาจจะไม่เหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์ของหน่วยงานขนาดเล็กโดยไม่คำนึงถึงรูปแบบทางกฎหมายของพวกเขา ดังนั้นการศึกษายกเว้นเป็นทางการแนะนำว่าควรแยกมาตรฐานการรายงานที่มีความแตกต่างกันให้เข้าใจได้ง่ายและได้รับการพัฒนาสำหรับหน่วยงานขนาดเล็ก

Ramona Neag, Ema Masca and Irina Pascan (2009) ได้ทำการศึกษา มุมมองที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมความคิดเห็น การอภิปรายและการพัฒนาในอนาคต ผลการศึกษาพบว่า ในยุคโลกาภิวัตน์ ความจริงที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ที่มีความสำคัญต่ออิทธิพลในสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม และ

วัฒนธรรม โดยรวม ข้อมูลทางการบัญชีต้องสามารถช่วยในเรื่องของการตัดสินใจ ในการพัฒนา มาตรฐานที่มีความเฉพาะเจาะจงสำหรับธุรกิจ SMEs มาตรฐานการบัญชีระดับโลกต้องแสดงให้เห็นถึงการรายงานทางการเงินของธุรกิจ SMEs ที่มีคุณภาพและสามารถเปรียบเทียบกับงบการเงิน ระหว่าง SMEs ทั่วโลก และเป็นการช่วยผู้ประกอบการในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน IFRS for SMEs ต้องมีการพิจารณาในเรื่องของความซับซ้อนที่มากเกินไปสำหรับหน่วยงานขนาดเล็ก แต่หลายคน ไม่ต้องการที่จะให้บังคับกับหน่วยงานที่มีรูปแบบธุรกิจที่เรียบง่าย ขอบเขตที่จะให้ IFRS for SMEs สามารถนำมาใช้เพื่อการเสียภาษียังคงเป็นปัญหาที่ต้องมีการศึกษาต่อไป

Van Wyk and Rossouw (2009) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในแอฟริกาใต้ภายใต้สมมติฐานที่ว่า มาตรฐานดังกล่าวช่วยลดภาระในการจัดทำรายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และมีการศึกษาถึงหัวข้อบางหัวข้อที่คาดว่าไม่เหมาะสมกับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผลการวิจัยพบว่า การจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับนี้เป็นการลดภาระในการจัดทำ รายงานทางการเงินของกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และหัวข้อในมาตรฐานฉบับนี้ที่คาดว่า ไม่เหมาะสมกับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ได้แก่ หัวข้อการด้อยค่าของสินทรัพย์ การเปิดเผยของกิจการที่เกี่ยวข้องกัน สินทรัพย์ไม่มีตัวตน เงินอุดหนุนจากรัฐบาล สินทรัพย์ ไม่ หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ และ ผลประโยชน์พนักงาน

Calistru, Albu and Fekete (2010) ได้ทำการศึกษา การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในโรมาเนีย ผลการศึกษาพบว่า สำหรับประเทศโรมาเนียนั้นกลุ่มผู้ใช้รายงานทางการเงินหลักคือภาครัฐ ซึ่งปัญหาที่พบในการนำ มาตรฐานฉบับดังกล่าวมาปฏิบัติใช้นั้นคือ ความแตกต่างของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับระเบียบกำหนดของภาครัฐ และระเบียบทางภาษี

Neag (2010) ได้ทำการศึกษา มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับกิจการขนาดเล็ก ถึงเกณฑ์ที่เหมาะสมในการพิจารณาว่า กิจการใดควรปฏิบัติตามแนวทางใด สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม แต่ สำหรับกิจการขนาดเล็กแนวทางที่เหมาะสมที่จะนำมาถือปฏิบัติสมควรเป็นกฎระเบียบระดับชาติที่สามารถใช้ได้ง่าย เข้าใจได้ง่าย ในการทำวิจัยที่ Mures ประเทศโรมาเนีย จากการศึกษาพบว่า การจัดทำข้อมูลทางการเงินที่มีคุณภาพนั้น ไม่ได้มีการคำนึงถึงขนาดของกิจการ แต่สำหรับในกลุ่ม สหภาพยุโรปนั้นมีการคำนึงถึงขนาดของกิจการที่เหมาะสม สำหรับกิจการขนาดเล็กนั้นมีความ

จำเป็นต้องมีแนวทางที่ง่าย ไม่ซับซ้อน ผู้วิจัยเห็นด้วยในประเด็นที่ว่าถึงแม้ว่าขนาดขององค์กรจะมีความแตกต่างกันแต่คุณภาพของข้อมูลไม่ควรมีความแตกต่างกัน แต่แนวทางในบางประเด็นอาจจำเป็นต้องมีความยากง่ายที่แตกต่างกัน

Bohusova and Blaskova (2011) ได้ทำการศึกษา การเปรียบเทียบความแตกต่างในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของแต่ละประเทศ โดยทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาและประเทศในกลุ่ม EU การนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้มีหลายประเทศที่มีระบบการรายงานทางการเงินมีคุณภาพเกิดความไม่แน่ใจที่จะนำมาปฏิบัติใช้ แต่สำหรับประเทศที่มีประสิทธิภาพเชิงเศรษฐกิจที่ต่ำจะมีความคาดหวังกับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้จากข้อมูลทางสถิติ พบว่าประเทศที่มีการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้มี GDP per capita ต่ำกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่ปฏิเสธที่จะนำมาตราฐานตัวนี้มาปฏิบัติใช้ จากข้อมูลที่ทำให้การวิเคราะห์พบว่าในประเทศที่มีประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจและคุณภาพของระบบการจัดทำรายงานทางการเงินต่ำจะมีแนวโน้มที่จะยอมรับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติ แต่สำหรับในประเทศที่พัฒนาแล้วและมีระบบการจัดทำรายงานทางการเงินมีคุณภาพในแนวโน้มที่จะปฏิเสธการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้

Bohusova (2011) ได้ทำการศึกษา การเตรียมความพร้อมสำหรับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของกลุ่มประเทศในสหภาพยุโรป ผลการศึกษาพบว่า มาตรฐานฉบับนี้น่าจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการประสาน การรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมในสหภาพยุโรป และผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมทั่วทุกมุมโลก เนื่องจากปัจจุบันการทำธุรกิจเป็นแบบไร้พรมแดน ดังนั้นหากมีการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับเดียวกันจะทำให้การดำเนินธุรกิจง่ายขึ้น

Ojeka and Dickson (2011) ได้ทำการศึกษา การนำมาตราฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติในประเทศไนจีเรีย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 3 ประเด็น ประเด็นแรกคือเพื่อพิสูจน์ว่านักวิชาการมีความเชื่อว่ามาตรฐานฉบับดังกล่าวจะช่วยลด ภาระการจัดทำรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการในไนจีเรียได้ ผลการศึกษาพบว่า นักวิชาการ ยังคงมีข้อสงสัยว่ามาตรฐานฉบับดังกล่าวสามารถลดภาระได้จริงหรือไม่ ประเด็นที่สอง

คือ เพื่อ สนับสนุนสมมติฐานที่ว่ารัฐบาลควรให้การสนับสนุนการนำมาตรฐานฉบับดังกล่าวมาใช้ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า รัฐบาลควรให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ในการนำมาตรฐานฉบับนี้มาใช้ และวัตถุประสงค์ประเด็นสุดท้าย เพื่อหาแนวทางที่จะทำให้การนำมาตรฐานฉบับนี้มาใช้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า นักวิชาการไม่มีการตื่นตัวในแนวทางที่ได้ถูกนำเสนอเพื่อเป็นการกระตุ้น คือ การจัดสัมมนา หรือการประชุมต่างๆ เกี่ยวกับประเด็นมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม

Pascu and Vasuliu (2011) ได้ทำการศึกษา ความแตกต่างของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมกับแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการบัญชีที่ออกโดยสหภาพยุโรป ผลการศึกษาพบว่า ทั้งสองส่วนมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากทั้งในเรื่องวิธีการใช้มูลค่ายุติธรรม อายุของค่าความนิยม การรับรู้ค่าความนิยมติดลบ การรับรู้เงินทุนค้างชำระ เป็นรายการหักกลับกันหรือทุนหรือสินทรัพย์ และรายการกลับรายการค่าความนิยมติดลบ จากผลการศึกษาพบว่า สหภาพยุโรปควรคำนึงถึงประโยชน์จากการที่กลุ่มประเทศจะมีแนวทางเดียวกันในการปฏิบัติ เกี่ยวกับการบัญชีเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ โดยวิธีการที่ดีที่สุด ในการปรับนั้นคือควรนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้

Adela DEACONU, Anu_a BUIGA and Jiri STROUHAL (2012) ได้ทำการศึกษา เจตคติการรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการ SMEs ต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) ผลการศึกษาพบว่า ในความเชี่ยวชาญด้านการบัญชีในบางประเทศออกมายอมรับในการจัดทำข้อมูลทางการเงินต่อผู้ใช้งานว่า มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมบางอย่างมีความซับซ้อน มีความไม่เหมาะสม และความหลากหลายทางวัฒนธรรมก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การนำมาตรฐานฯ มาใช้เกิดความชะงักงันได้ แต่ทั่วโลกก็ให้การยอมรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) มาถือปฏิบัติ

Bunea, Sacarin and Minu (2012) ได้ทำการศึกษามุมมองของนักบัญชีเกี่ยวกับความเหมาะสมในการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในประเทศโรมาเนีย ผลการศึกษาพบว่า นักบัญชีส่วนใหญ่เห็นว่ามาตรฐานฉบับนี้ยังมีความซับซ้อนเกินไปสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของโรมาเนีย อีกทั้งนักบัญชีส่วนใหญ่มีความเห็นว่าแนวทางการบัญชีกับภาษีควรเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

Francis Aboagye-Otchere และ Juliet Agbeibor (2012) ได้ทำการศึกษา มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS for SMEs) ที่เหมาะสมสำหรับธุรกิจขนาดเล็กในประเทศกานา ผลการศึกษาพบว่า ธุรกิจขนาดเล็กในประเทศ

กานา มีข้อจำกัดของโครงสร้างและกิจกรรมระหว่างประเทศ ซึ่งไม่ได้ส่งผลให้เกิดความต้องการข้อมูลการรายงานทางการเงินที่เทียบได้กับต่างประเทศ ธุรกิจขนาดเล็กยังไม่ได้รับการร้องขอที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าว โดยรวมแล้ว 19 จาก 27 ปัญหาได้รับการแก้ไข โดยมาตรฐานและการประเมินในการศึกษา พบว่า ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจในประเทศกานา ขนาด รูปแบบทางกฎหมายและจำนวนผู้ถือหุ้น มีอิทธิพลต่อความเหมาะสมของมาตรฐานสำหรับธุรกิจขนาดเล็กในประเทศกานา

Ploybut (2012) ได้ทำการศึกษา การนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติใช้ในประเทศไทย โดยทำการศึกษาถึงความต้องการใช้ข้อมูลและประเมินถึงต้นทุน และประโยชน์ของการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าการจัดทำรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศไทยนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองความต้องการทางกฎหมาย ต้นทุนจากการนำมาตรฐานมาถือปฏิบัติไม่ได้ถูกนำมาพิจารณาว่าภาระที่เกิดขึ้นส่งผลอย่างไรต่อกิจการ อีกทั้งข้อมูลจากรายงานทางการเงินไม่ตอบสนองการใช้งานแก่ผู้ใช้ข้อมูลทางการเงินหลักของกิจการ การเปิดเผยมากเกินไปตามมาตรฐานนั้นในมุมมองของผู้บริหารเห็นว่าเป็นจุดอ่อนให้แก่กิจการ ดังนั้น โดยส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาปฏิบัติ

Assistant Ph.D. Student Marius Sorin (2013) ศึกษาบทบาทของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเศรษฐกิจที่ทันสมัยและความสำคัญของการประยุกต์ใช้ IFRS สำหรับผู้ประกอบการ SMEs ผลการศึกษาพบว่า เศรษฐกิจยุคใหม่ผู้ประกอบการ SMEs ต้องมีการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงในสภาพเศรษฐกิจและสังคมผู้ประกอบการ SMEs ส่วนใหญ่ทำงานในระดับชาติมากกว่าระดับข้ามชาติ แต่ได้รับผลกระทบโดยกฎระเบียบของยุโรปเกี่ยวกับการรายงานทางการเงินและการบัญชี ค่าธรรมเนียมและภาษี กฎหมายบริษัท การแข่งขัน กฎหมายเกี่ยวกับพิธีการศุลกากรหรือนโยบายสังคม และในระดับภูมิภาคมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับ SMEs เป็นตัวแทนหนึ่งของการประสานงานบัญชีระหว่างประเทศ การร่างมาตรฐานการรายงานทางการเงิน IFRS for SMEs โดยคำนึงถึงความต้องการและความสามารถของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในระหว่างที่มีการปรึกษากับผู้ประกอบการทั่วโลก ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมมีการวางแผนที่จะใช้มาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs คิดเป็น 73% ของสมาชิก Nexia แต่ 38% จะไม่นำมาตรฐานการบัญชีสำหรับ SMEs มาใช้จนกว่าจะมีการบังคับใช้

Lehte Alver , Jaan Alver and Liis Talpas (2014) ได้ทำการศึกษา การดำเนินงานของ IFRSs และ IFRS for SMEs: กรณีศึกษาที่เอสโตเนีย ผลการศึกษาพบว่า ในการศึกษาที่มีการ

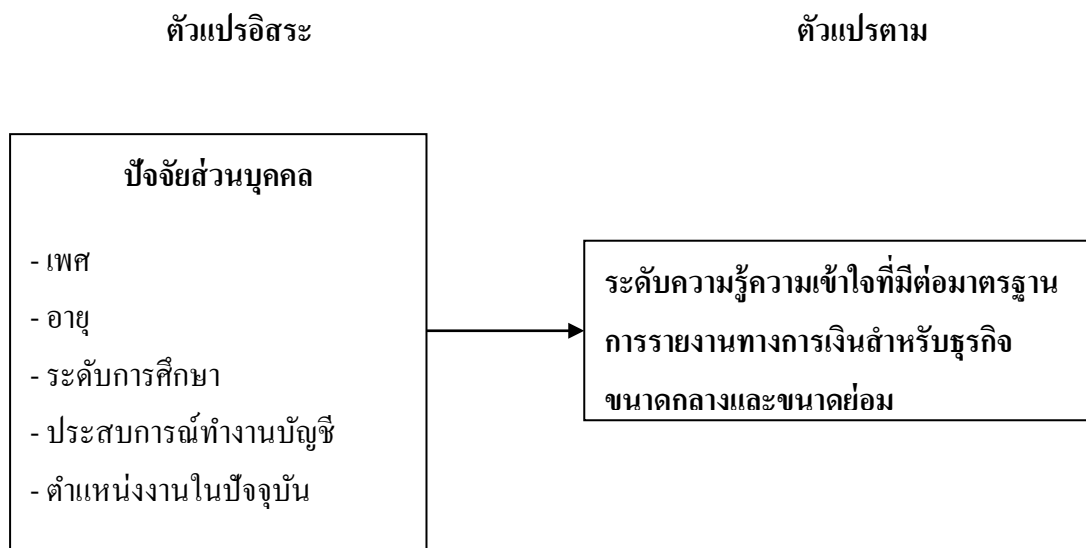
แบ่งกลุ่ม IFRSs ออกเป็นสองขั้นตอน คือ (1) การดำเนินงานของ IFRSs (2) การดำเนินงานของ IFRS for SMEs ซึ่งการดำเนินงานของ IFRSs ในรูปแบบของ EGAP เป็นไปอย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จในเอสโตเนียเพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงจากส่วนกลางเกี่ยวกับเศรษฐกิจกฎหมาย และสถาบันอย่างมีนัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงกฎระเบียบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎระเบียบบัญชี และก่อให้เกิดการพัฒนาสภาพแวดล้อมทางการบัญชีใหม่

Merve Kılıçal Ali Uyarb and BaŞak Atamanc (2014) ได้ทำการศึกษา การเตรียมความพร้อมและความเข้าใจของ IFRS for SMEs: หลักฐานจากตุรกี ผลการศึกษาพบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านบัญชีตระหนักถึงกระบวนการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS สำหรับ SMEs) ต่อการมีข้อมูลในระดับปานกลาง แม้ว่าส่วนใหญ่ผู้เชี่ยวชาญด้านบัญชีได้เตรียมบางอย่างสำหรับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS สำหรับ SMEs) แต่ยังมีผู้เข้าร่วมจำนวนมากไม่ได้เตรียมความพร้อม ผู้ตอบแบบสอบถามได้มีการเปรียบเทียบมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS สำหรับ SMEs) ด้านความเชื่อถือได้ ด้านความโปร่งใส ด้านความเข้าใจได้ ของงบการเงินและผลกระทบของรายงานทางการเงิน ในทางกลับกันการขาดการอบรมและค่าใช้จ่ายที่ถูกมองว่าเป็นอุปสรรคหลักในการดำเนินการตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (IFRS สำหรับ SMEs) จากการศึกษาครั้งนี้ มีความเกี่ยวข้องกันหลายฝ่ายรวมทั้งระดับชาติและนานาชาติ หน่วยงานกำกับดูแล ผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ควรคำนึงถึงการเตรียมความพร้อมและความรู้ความเข้าใจของผู้ประกอบการในกระบวนการที่จำเป็นและแจ้งให้ผู้ประกอบการทราบถึงการนำมาใช้ให้เร็วที่สุด

จากการทบทวนวรรณกรรม สรุปได้ว่า สภาวิชาชีพบัญชีฯ ตระหนักถึงความสำคัญของกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ จึงได้ประกาศให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2554 และเนื่องจากมาตรฐานดังกล่าว เป็นมาตรฐานใหม่และมีผลกระทบต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น นักบัญชี ผู้สอบบัญชี เป็นต้น งานวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ซึ่งจากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปกำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

2.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมงานวิจัยในอดีตข้างต้นเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย จึงได้กรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดมีตัวแปรอิสระคือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน ตัวแปรตามคือ ระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย มีระเบียบวิจัยซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้

- 3.1 สมมติฐานการวิจัย
- 3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สมมติฐานการวิจัย

ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติ

จากการศึกษาของจรี วิจิตรชนบดี (2543) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีของผู้ประกอบวิชาชีพการบัญชี ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ออกใหม่ เช่น มาตรฐานการบัญชีเรื่อง การปรับโครงสร้างหนี้ที่มีปัญหา หรือมาตรฐานการบัญชีเรื่องการบัญชีสำหรับเงินลงทุนในตราสารหนี้และตราสารทุน ผู้ประกอบวิชาชีพบัญชียังมีความเข้าใจในระดับต่ำ สอดคล้องกับเจษฎาพร วุฒิประเสริฐ (2552) ที่พบว่า ผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่ร้อยละ 68 มีระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550) ในระดับต่ำจนถึงปานกลาง เนื่องจากผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่ไม่ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2550) แต่มีความรู้พื้นฐานจากมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 (ฉบับเดิม) ซึ่งเหมือนกันกับ สุภาพร กุศลสัตย์ (2549), นิติดา สกกุลจิตจินดา (2550), รองเอก วรณพฤกษ์ (2551), สมพงษ์ ภูระหงษ์ (2553), สยามพร ชีฟโรสง (2554) และ Bunea, Sacarin and Minu (2012) ส่วนประภัสสร แสงสีทอง (2551) ได้ศึกษาความรู้และความคิดเห็นของผู้ทำบัญชีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 56 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ทำบัญชีส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการบัญชีภาษีเงินได้ในระดับปานกลาง และส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการนำมาตรฐานการบัญชีฉบับนี้มาใช้ สอดคล้องกับอาภาศรี ตระกูลจันนาค (2551) ที่พบว่า ผู้ทำบัญชีในจังหวัดปทุมธานี มีความรู้

ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่องการนำเสนองบการเงิน ในระดับปานกลาง ซึ่งเหมือนกันกับวิระমন ทศราช (2552) และ Merve Kılıçal Ali Uyarb and BaŞak Atamanc (2014) นอกจากนี้ ลัดดา หิรัญญา (2554) ได้ทำการศึกษา นักการบัญชีไทยกับความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ผลการศึกษาพบว่า นักการบัญชีไทยมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานการบัญชี อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ มัทนชัย สุทธิพันธุ์ และคณะ (2557) ที่พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักบัญชีอยู่ในระดับมาก ซึ่งเหมือนกันกับรัญจ ฟูมศิริ (2554) เนื่องจากการนำมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติสามารถเป็นเครื่องมือเพื่อให้บริษัทต่างๆสามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก รวมถึงการดึงดูดแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ อันนำมาซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นจากการวิจัยครั้งนี้ จึงตั้งสมมติฐานว่า

H1: ผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีระดับความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในระดับน้อย

ปัจจัยส่วนบุคคล

จากการศึกษาของอาภาศรี ตระกูลจันทนาค (2551) ได้ศึกษาความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีในจังหวัดปทุมธานี เกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่องการนำเสนองบการเงิน พบว่า ผู้ทำบัญชีในจังหวัดปทุมธานีที่มีเพศที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ส่วนอายุ ระดับการศึกษา รายได้ ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่อง การนำเสนองบการเงิน แตกต่างกันในระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกื้อหนุนกับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชี พบว่า ตำแหน่งงาน โอกาสในการพัฒนาตนเอง และการเข้ารับการอบรม มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และมีความสัมพันธ์กันในทางบวก สอดคล้องกับจิรัสสัท มัทธนโชติกาญจน์ (2556) ที่พบผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนทางการเงินก่อนการนำ TFRS มาใช้กับอัตราส่วนทางการเงินหลังการนำ TFRS มาใช้พบว่ามีความสัมพันธ์เชิงบวกไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ อยู่ระหว่าง 0.921-0.997 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเหมือนกันกับลัดดา หิรัญญา (2554), ณัฐธิดา ลักนลาวณิชย์และคณะ (2555), ณัชชาวิทย์ จุริย์โรจน์และคณะ(2555), ชุตินุช อินทรประสิทธิ์ (2557), สายฝน วิลัย และคณะ (2558),

Haller (2003) และ Bohusova and Blaskova (2011) เนื่องจากมาตรฐานฉบับนี้น่าจะเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการประสาน การรายงานทางการเงินของผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม และผู้ประกอบการกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันการทำธุรกิจเป็นแบบไร้พรมแดน ดังนั้นหากมีการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานฉบับเดียวกันจะทำให้การดำเนินธุรกิจง่ายขึ้น นอกจากนี้ มัทนชัย สุทธิพันธุ์ และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพในการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย:กรณีศึกษาจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ผลการศึกษาพบว่า การศึกษาไม่พบความสัมพันธ์อย่างเป็นนัยสำคัญระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย กิจการที่เลือกจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (TFRSs) ทุกฉบับ โดยปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเนื่องจากกิจการเป็นกิจการย่อยของกิจการแม่ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและกิจการมีความรู้ความสามารถและความพร้อมในการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้คือทำให้ทราบทิศทางในการพัฒนาตราฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ทำบัญชีไทยและความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในอนาคต ดังนั้นจากการวิจัยครั้งนี้ จึงตั้งสมมติฐานว่า

H2: ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ ผู้ทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 397 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจาก 2 แหล่ง ดังนี้

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากแบบสอบถามสำหรับผู้ทำบัญชีในธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลที่มีผู้วิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลไว้แล้ว เช่น วารสาร บทความ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อมูลเกี่ยวกับ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาแบบสอบถามเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ไปยังผู้ทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย เกี่ยวกับระดับความรู้ความเข้าใจที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีขั้นตอนในการออกแบบเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ มาตรฐานการบัญชี มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนงานวิจัยและข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. นำแนวคิด ทฤษฎี และความรู้ความเข้าใจที่ได้จากการศึกษา มาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้ตรงตามวัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

4. นำแบบสอบถามไปตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

1) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านการบัญชีจำนวน 3 ท่าน อ่านเพื่อให้ตรวจสอบเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม ตลอดจนความครอบคลุมของเนื้อหาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการวิจัย

2) ความเชื่อมั่น (Reliability) หลังจากที่ได้แก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามตามคำแนะนำแล้ว จะนำไปทดลองใช้ (Tryout) กับผู้ทำบัญชีที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาและภาษาที่ใช้ จากนั้นจึงนำผลที่ได้มาทดสอบหาความเชื่อมั่นโดยแบบสอบถามในส่วนที่สอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจที่มีลักษณะข้อคำถามเป็นแบบประมาณค่า 5 ระดับ ใช้วิธีการหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

โดย ธวัชชัย บุญสวัสดิ์กุลชัย (2543 อ้างถึงใน ประภาพร เจริญวงศ์ตระกูล, 2548) ได้กำหนดค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ดังนี้ ค่าความเชื่อมั่น 0.20 – 0.40 มีความเชื่อมั่นระดับ

ค่า 0.41 – 0.60 มีความเชื่อมั่นระดับปานกลาง 0.61 – 0.80 มีความเชื่อมั่นระดับค่อนข้างสูง 0.81 – 1.00 มีความเชื่อมั่นระดับสูง และยุทธ ไทยวรรณ (2550) กล่าวว่า การตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือการวิจัยเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า ค่าความเชื่อมั่นที่ได้นั้น ควรจะมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟามากกว่า 0.70

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่

1.1 ความถี่ และค่าร้อยละ เพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะขนาดกลางและขนาดย่อม

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่อวัดระดับความรู้ความเข้าใจ โดยนำไปหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ค่าเฉลี่ยเป็นเกณฑ์ในกำหนดการแปลความหมาย เพื่อวัดระดับความรู้ความเข้าใจ โดยมีเกณฑ์ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

จากหลักเกณฑ์ดังกล่าว สามารถกำหนดระดับความรู้ความเข้าใจตามช่วงของค่าเฉลี่ยได้ดังนี้

<u>ค่าเฉลี่ย</u>	<u>ความหมาย</u>
4.21 – 5.00	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับมาก
2.61 – 3.40	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง
1.81 – 2.60	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับน้อย
1.00 – 1.80	มีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

2) สถิติเชิงอนุมาน หรือสถิติอ้างอิง (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวมได้จากกลุ่มตัวอย่าง แล้วสรุปผลไปยังกลุ่มประชากรเป้าหมาย เพื่อทดสอบสมมติฐานถึงลักษณะของตัวแปรต้นที่มีผลต่อตัวแปรตาม โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

2.1) สถิติทดสอบที (T-test) ใช้การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Samples)

2.2) สถิติทดสอบเอฟ (F-test) ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เป็นวิธีการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 3 กลุ่มขึ้นไป

2.3) การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรใช้ การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis)

$$Y_1 = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + b_4X_4 + b_5X_5 + \text{error}$$

โดยที่ Y_1 = ระดับความรู้ความเข้าใจและทัศนคติที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

$$X_1 = \text{เพศ}$$

$$X_2 = \text{อายุ}$$

$$X_3 = \text{ระดับการศึกษา}$$

$$X_4 = \text{ประสบการณ์ทำงานบัญชี}$$

$$X_5 = \text{ตำแหน่งงานในปัจจุบัน}$$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการส่งแบบสอบถามจำนวน 397 ชุด โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยผู้วิจัยได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา เพื่อหาความถี่ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวัดข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และการประเมินระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย และวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression) เพื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งสรุปสมมติฐานการวิจัย ตลอดจนนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบของตารางประกอบการบรรยาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย

4.3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

4.4 สรุปสมมติฐานการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ซึ่งผู้วิจัยได้สอบถามผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย จำนวน 397 คน โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยมีรายละเอียดในแต่ละประเด็นดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการตอบแบบสอบถามของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย จำนวน 397 คน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 83.40) มากกว่าเพศชาย (ร้อยละ 16.60) มีอายุมากกว่า 45 ปี (ร้อยละ 36.80) มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 56.90) มีประสบการณ์การทำงานบัญชี 2-5 ปี (ร้อยละ 39.04) ส่วนใหญ่อยู่ในหน่วยงานบริษัทจำกัด (ร้อยละ 42.60) และมีตำแหน่งงานเป็นผู้ทำบัญชี (ร้อยละ 53.40) ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงการแจกแจงความถี่ (Frequency) และจำนวนร้อยละข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ

แบบสอบถาม		
ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	331	83.40
ชาย	66	16.60
อายุ		
ต่ำกว่า 25 ปี	5	1.30
25 – 30 ปี	43	10.80
31 – 35 ปี	60	15.10
36 – 40 ปี	70	17.60
41 – 45 ปี	73	18.40
มากกว่า 45 ปี	146	36.80
ระดับการศึกษา		
อนุปริญญา	4	1.00
ปริญญาตรี	226	56.90
ปริญญาโท	160	40.30
ปริญญาเอก	7	1.80

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์ทำงานบัญชี		
น้อยกว่า 2 ปี	122	30.73
2- 5 ปี	155	39.04
6 - 8 ปี	90	22.67
มากกว่า 8 ปี	30	7.56
ประเภทของกิจการ		
ห้างหุ้นส่วนจำกัด	10	2.50
บริษัท จำกัด	169	42.60
สำนักงานบัญชี	48	12.10
บริษัท จำกัด (มหาชน)	56	14.10
สำนักงานสอบบัญชี	75	18.90
อื่นๆ	39	9.80
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน		
ผู้ทำบัญชี	212	53.40
ผู้สอบบัญชี	185	46.60
รวม	397	100

4.2 ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย

จากการวิจัย เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วน of ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย โดยคำนวณค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) มีรายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐาน
การรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
1. มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อม มี วัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้กับกิจการขนาด กลางและขนาดย่อม	4.02	.760	มาก
2. มีการกล่าวถึงการนำมูลค่ายุติธรรมมาใช้ใน การวัดมูลค่าซึ่งบางรายการไม่ได้กล่าวไว้ใน TFRS for NPAEs เช่น อสังหาริมทรัพย์เพื่อ การลงทุนและสินทรัพย์ทางการเงิน	3.42	.925	มาก
3. ต้องจัดทำกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จโดยต้อง แสดงรายการกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น	3.35	.988	มาก
4. ในงบแสดงฐานะทางการเงินต้องแสดง รายการส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมแยก ต่างหากจากส่วนของเจ้าของที่จัดสรรให้แก่ผู้ เป็นเจ้าของของบริษัทใหญ่	3.44	.985	มาก
5. กิจการต้องแสดงยอดรวมกำไรขาดทุน เบ็ดเสร็จโดยสามารถแสดงเป็นงบกำไร ขาดทุนเบ็ดเสร็จเพียงงบเดียวหรือแยกเป็น 2 งบในกรณีที่ยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จได้ แยกแสดงออกจากกำไรหรือขาดทุน	3.40	.911	ปานกลาง
6. ข้อมูลที่นำเสนอในงบแสดงการเปลี่ยนแปลง ส่วนของเจ้าของ โดยจะต้องแสดง ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินตามบัญชี ณ วันเริ่มและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี	3.82	.843	มาก
7. ต้องจัดทำงบกระแสเงินสดซึ่งถือเป็นส่วน หนึ่งของงบการเงินฉบับสมบูรณ์	3.44	1.116	มาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
8. กิจการต้องเปิดเผยนโยบายการบัญชี การใช้ ดุลยพินิจและแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับความ ไม่แน่นอนของการประมาณการ	3.74	.914	มาก
9. กำหนดให้กิจการที่จัดทำงบการเงินเฉพาะ กิจการสามารถวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัท ย่อย (รวมทั้งบริษัทร่วมและกิจการควบคุม ร่วมกัน) ได้ 2 วิธี คือ วิธีราคาทุน และวิธีมูลค่า ยุติธรรม	3.59	.924	มาก
10. กิจการจะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี เฉพาะในกรณีที่ผลการเปลี่ยนแปลงในงบ การเงินให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และมีความ เกี่ยวข้องกับผลกระทบกับการทำธุรกรรมหรือ การทำกิจกรรมอื่นๆ	3.72	.795	มาก
11. ลูกหนี้การค้า เจ้าหนี้การค้า เงินให้กู้ยืม เงิน กู้ยืม แสดงด้วยราคาทุนตัดจำหน่ายด้วยอัตรา ดอกเบี้ยที่แท้จริง	3.45	1.008	มาก
12. วัดมูลค่าเมื่อเริ่มแรกด้วยมูลค่ายุติธรรมและวัด มูลค่าภายหลังด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไร หรือขาดทุน หากไม่สามารถหามูลค่ายุติธรรม ได้ให้ใช้มูลค่ายุติธรรมล่าสุดเหมือนเป็น ต้นทุนใหม่และพิจารณาด้วยค่าจนกว่าจะ สามารถหามูลค่ายุติธรรมที่น่าเชื่อถือได้	3.49	.912	มาก
13. กิจการต้องประเมินว่าสินค้างเหลือมีการลด มูลค่าหรือไม่ ณ สิ้นรอบระยะเวลาบัญชี และ รับรู้มูลค่าที่ลดลงของสินค้างเหลือ โดย ไม่ได้กำหนดว่าให้รับรู้เป็นต้นทุนขายหรือ ค่าใช้จ่ายในการบริหาร	3.43	.996	มาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
14. การวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัทร่วมมี ทางเลือกในการปฏิบัติได้ 3 กรณี คือ วิธีราคา ทุน วิธีส่วนได้เสีย และมูลค่ายุติธรรม	3.65	.899	มาก
15. เงินลงทุนในกิจการร่วมค้าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การดำเนินงานที่ควบคุมร่วมกัน สินทรัพย์ที่ควบคุมร่วมกัน และกิจการที่ ควบคุมร่วมกันให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าใน งบการเงินรวมและงบการเงินที่ไม่ใช่เฉพาะ กิจการ โดยราคาทุน มูลค่ายุติธรรมและตามวิธี ส่วนได้เสีย	3.51	.860	มาก
16. ให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ เพื่อการลงทุน ซึ่งจะวัดโดยใช้มูลค่ายุติธรรม หรือวัดด้วยราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสม และค่าเพื่อการด้อยค่าแต่ในกรณีนี้จะต้องจัด ประเภทเป็นที่ดิน อาคารและอุปกรณ์	3.56	.929	มาก
17. ในการวัดมูลค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ ต้นทุนการกู้ยืมไม่สามารถรวมเป็นส่วนหนึ่ง ของที่ดินอาคารและอุปกรณ์แต่ต้องบันทึก เป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมด	3.32	1.071	ปานกลาง
18. ต้องรับรู้รายการสำหรับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่ เกิดขึ้นภายในสำหรับกิจกรรมการวิจัยและ พัฒนาเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อเกิดรายการ	3.56	.929	มาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
19. การรวมธุรกิจ ให้ ใช้วิธีซื้อ ส่วนต้นทุนการซื้อ ธุรกิจให้รวมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องโดยตรงด้วย และมีการรับรู้ค่าความนิยมและค่าความนิยม ติดลบ โดยค่าความนิยมจะตัดจำหน่ายตาม อายุการให้ประโยชน์ที่คาดไว้หากไม่สามารถ ประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือให้ตัดจำหน่าย 10 ปี	3.61	.860	มาก
20. สัญญาเช่าจะไม่มีภาระระบุจำนวนร้อยละของ อายุการให้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ ร้อยละของ มูลค่ายุติธรรม	3.38	.899	ปานกลาง
21. การประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้นให้ประมาณการ ด้วยวิธีที่ดีที่สุดแต่ใช้วิธีคิดลด มูลค่าปัจจุบัน (PV) ถ้ามีนัยสำคัญ	3.61	.902	มาก
22. เครื่องมือทางการเงินบางชนิดที่เป็นไปตามคำ นิยามของหนี้สินอาจถูกจัดประเภทเป็นส่วน ของเจ้าของ หากเครื่องมือทางการเงินเหล่านั้น แสดงถึงผลประโยชน์คงเหลือในสินทรัพย์ สุทธิของกิจการ	3.47	.900	มาก
23. การรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ ของธุรกิจจะรับรู้เมื่อโอนเท่านั้น	3.73	.961	มาก
24. การรับรู้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลให้ถือเป็น รายได้ทั้งจำนวนเมื่อมีสิทธิได้รับและได้ ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องแล้ว	3.74	.880	มาก
25. ต้นทุนการกู้ยืมต้องรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงบ กำไรขาดทุนในงวดที่เกิดรายการ	3.77	.968	มาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
26. การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ จะมีหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าเกี่ยวกับการกำหนดลำดับชั้นการวัดมูลค่ายุติธรรมของหุ้นเป็น 3 ลำดับ คือ ราคาที่สังเกตได้จากตลาด รายการซื้อขายล่าสุด และวิธีประเมินมูลค่า ณ วันที่ให้สิทธิ	3.58	.833	มาก
27. กิจการต้องประเมินการด้อยค่าของสินค้าคงเหลือโดยเปรียบเทียบระหว่างมูลค่าตามบัญชีกับราคาขายหักต้นทุนในการผลิตและต้นทุนในการขาย ผลขาดทุนจากการด้อยค่าจะรับรู้โดยตรงไปยังกำไรหรือขาดทุน	3.65	.894	มาก
28. ให้ใช้วิธีอย่างง่ายในการคำนวณมูลค่ายุติธรรมของภาระผูกพันตามโครงการผลประโยชน์ โดยไม่รวมประมาณการของเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นในอนาคตและความเป็นไปได้ของการเสียชีวิตขณะให้บริการในปัจจุบัน	3.49	.939	มาก
29. กำหนดให้บันทึกภาษีเงินได้รอการตัดบัญชีโดยไม่มีข้อยกเว้นเรื่องการรับรู้รายการ ณ วันแรกในเรื่องการรวมธุรกิจ	3.38	.984	ปานกลาง
30. กำหนดให้ระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	3.95	.879	มาก
31. ในสถานะที่เงินเพื่อรุนแรงกิจการจะต้องปรับปรุงงบการเงินด้วยดัชนีราคาทั่วไปที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงอำนาจซื้อ เพื่อให้รายการต่างๆในงบการเงินแสดงด้วยหน่วยวัดค่าที่เป็นปัจจุบัน ณ วันสิ้นงวด	3.49	.994	มาก

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

TFRS for SMEs	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความรู้ ความเข้าใจ
32. มีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ภายหลังวันสิ้นรอบ ระยะเวลารายงานทั้งในส่วนที่ต้องปรับปรุง และไม่ต้องปรับปรุงเพิ่มเติมจาก TFRS for NPAEs	3.60	.884	มาก
33. กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือ กิจการที่เกี่ยวข้องกันในเรื่องของจำนวนเงิน ของรายการ เงื่อนไขหลักประกัน การค้า ประกัน ค่าเผื่อนี้สงสัยจะสูญที่เกี่ยวข้อ และ หนี้สูญในงวดและกำหนดให้เปิดเผยจำนวน ค่าตอบแทนผู้บริหารสำคัญของกิจการเป็น ยอดรวม	3.68	.892	มาก
34. มีการจัดทำบัญชีสำหรับกิจกรรมพิเศษ เช่น การบัญชีเกษตรกรรม โดยการรับรู้สินทรัพย์ ชีวภาพ ณ วันเริ่มแรกและทุกๆวันที่รายงาน ด้วยมูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับ การขายส่วนผลิตผลทางการเกษตรรับรู้ด้วย มูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการ ขาย	3.58	.863	มาก
35. กำหนดให้ใช้กับผู้ที่จะถือปฏิบัติตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับ กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นครั้งแรก โดยไม่คำนึงว่ากิจการดังกล่าวจะเคยปฏิบัติ ตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินแบบเต็ม รูปแบบหรือตามหลักการบัญชีที่รับรองทั่วไป อื่นๆ	3.50	.955	มาก
รวม	3.57	0.578	มาก

จากตารางที่ 4.2 ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย โดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.57$, S.D. = .578) โดยส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = .760) รองลงมาคือ กำหนดให้ระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน ($\bar{X} = 3.95$, S.D. = .879) และข้อมูลที่น่าเสนอในงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น โดยจะต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินตามบัญชี ณ วันเริ่มและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี ($\bar{X} = 3.82$, S.D. = .843) ตามลำดับ

4.3 การทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมโดยใช้เมทริกซ์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Correlation Matrix) แสดงในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร (Variables)	เพศ	อายุ	ระดับ การศึกษา	ประสพ- การณ์ ทำงาน บัญชี	ตำแหน่ง งานใน ปัจจุบัน	ความรู้ ความ เข้าใจ
เพศ	1.000					
อายุ	-0.071	1.000				
ระดับการศึกษา	-0.194**	0.107*	1.000			
ประสบการณ์ทำงาน บัญชี	-0.040	0.560**	0.179**	1.000		
ตำแหน่งงานใน ปัจจุบัน	-0.193**	0.038	0.321**	-0.012	1.000	
ความรู้ความเข้าใจ	-0.051	-0.058	-0.079	-0.060	-0.104*	1.000

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

จากตารางที่ 4.3 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน ส่งผลต่อระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงทำการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร Multicollinearity โดยใช้สถิติในการทดสอบ คือสถิติ Variance inflation factor (VIF) ซึ่งเป็นค่าที่ใช้วัดว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวถูกอธิบายโดยตัวแปรอิสระตัวอื่นในระดับใด ถ้าค่า VIF มีค่ามาก แสดงว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่นๆ มาก และตามปกติค่า VIF ที่มากกว่า 10 จะถือว่าอยู่ในระดับที่จะก่อให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระได้ ซึ่งจากการตรวจสอบพบว่าค่า VIF สูงสุดสำหรับการศึกษาคั้งนี้ มีค่าเพียง 1.501 (ประสบการณ์ทำงานบัญชี) ดังนั้น ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีที่มีอิทธิพลต่อระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทาง

การเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้ง 5 คุณลักษณะ ไม่มีความสัมพันธ์กันเองหรือไม่เกิด Multicollinearity เพราะมีค่า VIF มีค่าน้อยกว่า 10

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนของคุณลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้สถิติทดสอบความถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression Analysis) โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุเพื่อพยากรณ์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ตัวแปร	B	Beta	t	p-value
(Constant)	4.307		15.782	0.000**
เพศ	-0.132	-0.085	-1.656	0.099
อายุ	-0.014	-0.035	-0.573	0.567
ระดับการศึกษา	-0.055	-0.053	-0.969	0.333
ประสบการณ์ทำงานบัญชี	-0.032	-0.0356	-0.577	0.564
ตำแหน่งงานในปัจจุบัน	-0.119	-0.103	-1.926	0.055

$R = 0.153$; $R^2 = 0.023$; $\text{Adjusted } R^2 = 0.011$
 $\text{SE}_{\text{est}} = \pm 0.57485$; $F = 1.875$; $p\text{-value} = 0.098$

**นัยสำคัญที่ 0.01, *นัยสำคัญที่ 0.05

จากตารางที่ 4.4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุเพื่อพยากรณ์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พบว่า ไม่พบความสัมพันธ์ใดๆ ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

4.4 สรุปสมมติฐานการวิจัย

จากการวิจัย เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย โดยกำหนดสมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน

จากผลการวิจัยข้างต้นปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบันไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 สรุปสมมติฐานการวิจัย

ตัวแปร	สมมติฐาน	ยอมรับ/ปฏิเสธ
H1: ผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในระดับน้อย	ระดับน้อย	ปฏิเสธ
H2: ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	มีความสัมพันธ์	ปฏิเสธ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง “ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ ผู้ทำบัญชีของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม มีลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 6 ข้อ ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อหาความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ในการวัดข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย และการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุ (Multiple Regression) เพื่อทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม การศึกษาในบทนี้ มีประเด็นสำคัญในการนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

- 5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย
- 5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย
- 5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย
- 5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

5.1 สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลและอภิปรายผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับวัตถุประสงค์ และอภิปรายผลการศึกษเปรียบเทียบกับงานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องได้ดังนี้

5.1.1 ศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในประเทศไทยที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการวิจัย พบว่า โดยภาพรวมผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อ พบว่า ผู้ทำบัญชีมีระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อยู่ในระดับมาก เช่น โดยส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม กำหนดให้ระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน และข้อมูลที่น่าเสนอในงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้น โดยจะต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินตามบัญชี ณ วันเริ่มและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี เป็นต้น และอยู่ในระดับปานกลาง เช่น กิจการต้องแสดงยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จทั้งหมดสำหรับงวด โดยสามารถแสดงเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเพียงงบเดียวหรือแยกเป็น 2 งบในกรณีที่ยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จได้แยกแสดงออกจากกำไรหรือขาดทุน ในการวัดมูลค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ต้นทุนการกู้ยืมไม่สามารถรวมเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินอาคารและอุปกรณ์แต่ต้องบันทึกเป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมด และสัญญาเช่าจะไม่มีภาระระบุจำนวนร้อยละของอายุการให้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ ร้อยละของมูลค่ายุติธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของลัดดา หิรัญญา (2554) ได้ทำการศึกษา นักการบัญชีไทยกับความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน ผลการศึกษาพบว่า นักการบัญชีไทยมีความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านความรู้ความสามารถ ด้านทักษะ และด้านมาตรฐานการบัญชี อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ มัทนชัย สุทธิพันธุ์ และคณะ (2557) ที่พบว่า ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักบัญชีอยู่ในระดับมาก ซึ่งเหมือนกันกับนริษฐ์ พุ่มศิริ (2554) เนื่องจากการนำมาตรฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศมาปฏิบัติสามารถเป็นเครื่องมือเพื่อให้บริษัทต่างๆสามารถเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก รวมถึงการดึงดูดแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ อันนำมาซึ่งการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศ

5.1.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยกับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ทำงานบัญชี และตำแหน่งงานในปัจจุบัน ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สอดคล้องกับงานวิจัยของ มัทนชัย สุทธิพันธุ์ และคณะ (2557) ได้ทำการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพในการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย: กรณีศึกษาจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ผลการศึกษพบว่า การศึกษาไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะและคุณภาพการปฏิบัติงานของนักบัญชีไทย กิจการที่เลือกจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทย (TFRSs) ทุกฉบับ โดยปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากกิจการเป็นกิจการย่อยของกิจการแม่ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยและกิจการมีความรู้ความสามารถและความพร้อมในการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษารั้งนี้คือทำให้ทราบทิศทางการพัฒนามาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานของผู้ทำบัญชีไทยและความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในอนาคต

5.2 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

5.2.1 หน่วยงานทางวิชาชีพบัญชี เช่น สภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ สามารถนำไปเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้แก่บัญชีในประเทศไทย เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

5.2.2 คณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีของประเทศไทยสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความเหมาะสมต่อการนำมาปฏิบัติในประเทศไทย

5.3 ข้อจำกัดในการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจและทัศนคติของผู้ทำบัญชีธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทยเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีผู้ทำบัญชีธุรกิจอื่นๆ ในประเทศไทยที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินไทยที่ยังไม่ได้มีการศึกษา

5.4 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

ในอนาคตควรมีการวิจัยในเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินจากกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น ผู้ทำบัญชีธุรกิจอื่นๆ ในประเทศไทยที่มีระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา สุคันธศิริกุล. (2554). ผลกระทบของธุรกิจแห่งนวัตกรรมที่มีต่อผลการดำเนินงานของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- จ้านง พรายแถมแจ. (2535). เทคนิคการวัดและประเมินผลการเรียนรู้กับการสอนซ่อมเสริม (พิมพ์ครั้งที่ 4) กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- จรี วิจิตรนบตี. (2543). ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีของผู้ประกอบวิชาชีพการบัญชี ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (การค้นคว้าอิสระบัญชีมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- จิรัสสท์ มัทธนโชติภักย์. (2556). การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ก่อนและหลังการนำ TFRS มาใช้. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. สาขาวิชาการบัญชี. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- เจษฎาพร วุฒิประเสริฐ. (2552). ความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 16 เรื่อง ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ (ปรับปรุง พ.ศ. 2550) ในเขตอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี (การศึกษาค้นคว้าแบบอิสระบัญชีมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีปทุม).
- ชุตินุช อินทรประสิทธิ์. (2557). การศึกษาเปรียบเทียบมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมระหว่างประเทศไทย มาเลเซีย และสิงคโปร์. วารสารสุทธิปริทัศน์ ปีที่ 28 ฉบับที่ 87 กรกฎาคม – กันยายน 2557.
- ณัชชาวิทย์ จุริย์โรจน์ และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2555). การศึกษาปัญหาและผลกระทบจากการนำมาตรฐานการควบคุมคุณภาพสำนักงานสอบบัญชีมาใช้ในประเทศไทย. วารสารการจัดการสมัยใหม่ Vol.10(2).89-106.
- ณัฐธิดา ลักคนลาวัณย์ และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2555). ความเห็นของผู้สอบบัญชีเกี่ยวกับผลกระทบจากการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะต่อการปฏิบัติงานสอบบัญชีและคุณภาพรายงานทางการเงิน. วารสาร WMS Journal of Management, 1(2), 51-59.
- ธรรมชาติ สืบสินธุ์สกุลไชย. (2547). ความรู้และเจตคติต่อการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของพนักงานการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขา

- วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง).
- พิชิต ฤทธิจรูญ. (2547). *ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : เอเชีย ออฟ เคอร์มิสท์.
- นริญจ์ พุ่มศิริ. (2554). *ผลกระทบจากการนำมาตราฐานการบัญชีและมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ (International Financial Reporting Standards : IFRSs) มาปฏิบัติ*. วิทยานิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต. โครงการปริญญาโททางการบัญชี (MAP). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิพันธ์ เห็น โชคชัยชนะ และคณะ. (2554). *คู่มือบัญชี NPAs (IFRS for NPAs Handbook)* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ทีพีเอ็น เพรส.
- นิธิตา สกฤตจิตจินดา และเสาวนีย์ สีชมวัฒน์. (2551, ธันวาคม). การศึกษาทัศนคติของนักบัญชีต่อการมีมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม. *วารสารวิชาชีพบัญชี*, 4 (11), 45-55.
- ประภัสสร แสงสีทอง. (2551). *ความรู้และความคิดเห็นของผู้ทำบัญชีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 56 เรื่องการบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้* (วิทยานิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).
- มัทนชัย สุทธิพันธ์. (2557). ความพร้อมและปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมของผู้จัดทำบัญชีไทยกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน : ข้อมูลการสำรวจจากผู้ทำบัญชีในจังหวัดสงขลา. *วารสารจุฬาลงกรณ์ธุรกิจปริทัศน์*, 35 (138), 56-69.
- รองเอก วรรณพฤกษ์. (2551, กรกฎาคม – ธันวาคม). ความเข้าใจและความคิดเห็นของผู้ทำบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 56 เรื่อง การบัญชีเกี่ยวกับภาษีเงินได้ *ศรีปทุมปริทัศน์ ฉบับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 8(2), 23-32.
- ลัดดา หิรัญญา. (2554). นักการบัญชีไทยกับความพร้อมในการใช้มาตรฐานการบัญชีตามกรอบมาตรฐานกลุ่มเศรษฐกิจอาเซียน. ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีงบประมาณ 2555.
- วิระমন ทศราช. (2552). *ทัศนคติในมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 (ปรับปรุง 2550) เรื่องการนำเสนองบการเงินของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชี กรณีศึกษา ธุรกิจโรงแรมในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงราย* (การศึกษาโดยอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง).

- รพีพร คำชุ่ม. (2550) ความรู้ความเข้าใจในการจัดทำบัญชีครัวเรือน กรณีศึกษา เกษตรในเขตอำเภอเมือง จังหวัดน่าน (การค้นคว้าอิสระบัญชีมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- สงวน พรชัยสิริอรุณ. (2543). ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีขององค์การบริหารส่วนตำบลโทรัต อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง).
- สภาวิชาชีพบัญชี. (2554, ตุลาคม). มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณสืบค้นวันที่ 11 ตุลาคม 2554, จาก <http://www.fap.or.th/files/announce/fapannounce/20-2554.pdf>
- สยมพร ชีพไชยสง. (2554). ทศนคติและการรับรู้ข่าวสารสารสนเทศของผู้ทำบัญชีต่อการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชี. ปริญญาโทวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- สมพงษ์ ภูระหงษ์. (2553). การศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 4 เรื่องสัญญาประกันภัยของผู้ทำบัญชี บริษัทประกันชีวิตและบริษัทประกันวินาศภัย และผู้สอบบัญชี สังกัดสำนักงานสอบบัญชีที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (การศึกษาด้วยตนเองหลักสูตรบัญชีมหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- สายฝน วัลย์. (2558). คุณภาพข้อมูลทางบัญชีที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตัดสินใจของผู้บริหารในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.
- สุภาพร กุศลสัตย์. (2549). การนำมาตรฐานการบัญชีสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทยในมุมมองของผู้สอบบัญชี (การศึกษาด้วยตนเองหลักสูตรบัญชีมหาบัณฑิต คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์).
- ศรีสุดา อินทมาศ. (2545). ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 ของผู้มีหน้าที่จัดทำบัญชีในเขตกรุงเทพมหานคร (การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์).

อภาศิริ ตระกูลจั่นนาค. (2551). ความรู้ความเข้าใจของผู้ทำบัญชีเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีฉบับที่ 35 เรื่องการนำเสนองบการเงินในจังหวัดปทุมธานี (การค้นคว้าอิสระบริหารธุรกิจ มหาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

ภาษาอังกฤษ

Alver, L., Alver, J. and Talpas, L. (2014). Implementation of IFRSs and IFRS for SMEs : the case of Estonia. *Advances in Accounting and Management Information Systems*, Vol. 13 No.2 pp236-258.

Assistant, P. D. (2013). The role of small and medium enterprises in the modern economy and the importance of IFRS application for SMEs. *The USV Annals of Economics and Public Administration* Volume 13, Issue 1(17).

Backerville, R.F. and Simpkins K. (1997). Framework for Differential Reporting. *Chartered Accountants Journal*. July : 14-14.

Bohusova. (2011). The Implementation of the IFRS for SME in the EU. *Alta Universitatis Agricultural et Silviculturae Mendelianae Brunensis*, LIX6, 121–124.

Bohusova, Blaskova. (2011). In what way are countries which have already adopted IFRS for SMEs different. *Acta Universitatis Agriculturae et Silviculturae Mendelianae Brunensis*, LX4, 37–43.

Bunae, Sacarin and Minu. (2012). Romania professional accountants' perception on the differential financial reporting for Small and Medium-Sized enterprises. *Accounting and Management Information Systems*, 11(1), 27–43.

Calistru, Albu, and Fekete. (2010). IFRS for SMEs in Europe - Lessons for a Possible Implementation in Romania (ปีที่ 2, น. 659–663). น. ๗ เสนอที่ Proceedings of the 5th WSEAS International Conference on Economy and Management Transformation, Timisoara, Romania.

Damant, David. (2003). *David Damant : on IFRSs, convergence, fair value, Russia and not only*. Available from : <http://gaap-ifs.com/articles/99729>.

Deaconu, A., Buiga, A. and Strouhal, J. (2012). SMEs Financial Reporting : Attitudes Towards IFRS for SMEs. *STUDIA UBB, OECONOMICA*, Volume 57, Issue 1.

- Francis, A. and Agbeibor, J. (2012). The International Financial Reporting Standard for Small and Medium-sized Entities (IFRS for SMES): Suitability for small businesses in Ghana. *Journal of Financial Reporting and Accounting*, Vol. 10 Iss 2 pp. 190 – 214.
- Gerhardy, Peter G. (2006). *A Review of the Costs and Benefits of Australian Adoption of IFRS*. Available from: www.ssn.finders.cdu.au/business/research/paper/05-4.pdf. (Accessed 2 August 2012)
- Haller. (2003). IFRS für alle Unternehmen – ein realisierbares Szenario in der Europäischen Union? *Kapitalmarktorientierte Rechnungslegung*, 10, 413.
- Neag,R., Masca,E. and and Pascan,I. (2009). Actual Aspects Regarding the IFRS for SME- Opinions, Debates and Future Developments. *Annales Universitatis Apulensis Series Oeconomica*, 11(1), 2009.
- Neag. (2010). IFRS for SMEs are an Accounting solution for SMEs and Micro-Entities? (181–185). *นํ านั น อ ที่ Applied Economics, Business and Development (2nd World Multiconference on Applied Economics, Kantaoui, Sousse, Tunisia.*
- Ojeka, & Dickson. (2011). International financial reporting standard (IFRS) and SMEs in Nigeria: Perceptions of Academic. *International Journal of Research in Commerce and Management*, 2(1).
- Parmod Chand, Chris Patel and Lorne Cummings. (2006). *Relevant Standards for Small and Medium-Sized Enterprises (SMEs) : The Case for the South Pacific Region*. Available from: www.unisa.edu.au/./events/docs/2006/Relevant%20Stds%20for%20SMEs-Case%20for%20the%20South%20Pacific.pdf>. (Accessed August 2, 2012)
- Pascu, & Vasuliu. (2011). International financial reporting standard for Small and Medium-Sized Entities-A new challenge for the European Union. *CES Working Papers*, 3(1), 121–134.
- Ploybut. (2012). *Financial Reporting by Small and Medium Enterprises in Thailand*. University of Portsmouth, Department of Accounting and Finance Portsmouth Business School.

- Uyarb, M., and Atamanc, B. (2014). Preparedness for and perception of IFRS for SMEs: evidence from Turkey. *Accounting and Management Information Systems* Vol. 13, No. 3 pp. 492-519.
- VanWyk, H.A.and Rossouw, J. (2009). IFRS for SMEs in South Africa : a giant leap for accounting, but too big for smaller entities in general. *Meditari Accountancy Research*, Vol. 17 Iss 1 pp. 99 – 116.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

- เรื่อง** ความรู้ความเข้าใจของนักบัญชีไทยต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย
- คำชี้แจง** แบบสอบถามการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ
- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ต่ำกว่า 25 ปี

25-30 ปี

31-35 ปี

36-40 ปี

41-45 ปี

มากกว่า 45 ปี

3. ระดับการศึกษา

อนุปริญญา

ปริญญาตรี

ปริญญาโท

ปริญญาเอก

4. ประสบการณ์การทำงานบัญชี

น้อยกว่า 2 ปี

2-5 ปี

6-8 ปี

มากกว่า 8 ปี

5. ประเภทของกิจการที่ทำงาน

ห้างหุ้นส่วนจำกัด

บริษัท จำกัด

สำนักงานบัญชี

บริษัท จำกัด (มหาชน)

สำนักงานสอบบัญชี

อื่นๆ.....

6. ตำแหน่งหน้าที่การงาน

ผู้ทำบัญชี

ผู้สอบบัญชี

ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมาใช้ในประเทศไทย

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความรู้ความเข้าใจที่ตรงกับท่านมากที่สุด

โดยที่ 5 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด 4 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจมาก
3 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจปานกลาง 2 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจน้อย
1 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด

ข้อ	คำอธิบาย	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
1.	มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม					
2.	มีการกล่าวถึงการนำมูลค่ายุติธรรมมาใช้ในการวัดมูลค่าซึ่งบางรายการไม่ได้กล่าวไว้ใน TFRS for NPAEs เช่นอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนและสินทรัพย์ทางการเงิน					
3.	ต้องจัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จโดยต้องแสดงรายการกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น					
4.	ในงบแสดงฐานะทางการเงินต้องแสดงรายการส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมแยกต่างหากจากส่วนของเจ้าของที่จัดสรรให้แก่ผู้เป็นเจ้าของของบริษัทใหญ่					
5.	กิจการต้องแสดงยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จทั้งหมดสำหรับงวดโดยสามารถแสดงเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเพียงงบเดียวหรือแยกเป็น 2 งบในกรณีที่ ยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จได้แยกแสดงออกจากกำไรหรือขาดทุน					
6.	ข้อมูลที่นำเสนอในงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของเจ้าของ โดยจะต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินตามบัญชี ณ วันเริ่มและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี					
7.	ต้องจัดทำงบกระแสเงินสดซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินฉบับสมบูรณ์					
8.	กิจการต้องเปิดเผยนโยบายการบัญชี การใช้ดุลยพินิจและแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของการประมาณการ					

ข้อ	คำอธิบาย	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
9.	กำหนดให้กิจการที่จัดทางการเงินเฉพาะกิจการสามารถวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัทย่อย (รวมทั้งบริษัทร่วมและกิจการควบคุมร่วมกัน) ได้ 2 วิธี คือ วิธีราคาทุน และวิธีมูลค่ายุติธรรม					
10.	กิจการจะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเฉพาะในกรณีที่ผลการเปลี่ยนแปลงในงบการเงินให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และมีความเกี่ยวข้องกับผลกระทบกับการทำธุรกรรมหรือการทำกิจกรรมอื่นๆ					
11.	ลูกหนี้การค้า เจ้าหนี้การค้า เงินให้กู้ยืม เงินกู้ยืม แสดงด้วยราคาทุนตัดจำหน่ายด้วยอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง					
12.	วัดมูลค่าเมื่อเริ่มแรกด้วยมูลค่ายุติธรรมและวัดมูลค่าภายหลังด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนหากไม่สามารถหามูลค่ายุติธรรมได้ให้ใช้มูลค่ายุติธรรมล่าสุดเหมือนเป็นต้นทุนใหม่และพิจารณาด้วยค่าจนกว่าจะสามารถหามูลค่ายุติธรรมที่น่าเชื่อถือได้					
13.	กิจการต้องประเมินว่าสินค้างเหลือมีการลดมูลค่าหรือไม่ ณ สิ้นรอบระยะเวลาบัญชี และรับรู้มูลค่าที่ลดลงของสินค้างเหลือ โดยไม่ได้กำหนดว่าให้รับรู้เป็นต้นทุนขายหรือค่าใช้จ่ายในการบริหาร					
14.	การวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัทร่วมมีทางเลือกในการปฏิบัติได้ 3 กรณี คือ วิธีราคาทุน วิธีส่วนได้เสีย และมูลค่ายุติธรรม					
15.	เงินลงทุนในกิจการร่วมค้าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การดำเนินงานที่ควบคุมร่วมกัน สินทรัพย์ที่ควบคุมร่วมกัน และกิจการที่ควบคุมร่วมกันให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าในงบการเงินรวมและงบการเงินที่ไม่ใช่เฉพาะกิจการ โดย ราคาทุน มูลค่ายุติธรรมและตามวิธีส่วนได้เสีย					
16.	ให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนซึ่งจะวัดโดยใช้มูลค่ายุติธรรมหรือวัดด้วยราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสมและค่าเพื่อการด้อยค่าแต่ในกรณีนี้จะต้องจัดประเภทเป็นที่ดิน อาคารและอุปกรณ์					

ข้อ	คำอธิบาย	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
17.	ในการวัดมูลค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ต้นทุนการกู้ยืมไม่สามารถรวมเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินอาคารและอุปกรณ์แต่ต้องบันทึกเป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมด					
18.	ต้องรับรู้รายการสำหรับสินทรัพย์ที่ไม่มีตัวตนที่เกิดขึ้นภายในสำหรับกิจกรรมการวิจัยและพัฒนาเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อเกิดรายการ					
19.	การรวมธุรกิจให้ใช้วิธีซื้อ ส่วนต้นทุนการซื้อธุรกิจให้รวมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องโดยตรงด้วยและมีการรับรู้ค่าความนิยมและค่าความนิยมติดลบ โดยค่าความนิยมจะตัดจำหน่ายตามอายุการให้ประโยชน์ที่คาดไว้หากไม่สามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือให้ตัดจำหน่าย 10 ปี					
20.	สัญญาเช่าจะไม่มีภาระระบุจำนวนร้อยละของอายุการให้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ ร้อยละของมูลค่ายุติธรรม					
21.	การประมาณการหนี้สิน หนี้สินที่อาจเกิดขึ้น และสินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้นให้ประมาณการด้วยวิธีที่ดีที่สุดแต่ใช้วิธีที่ลด มูลค่าปัจจุบัน (PV) ถ้ามีนัยสำคัญ					
22.	เครื่องมือทางการเงินบางชนิดที่เป็นไปตามคำนิยามของหนี้สิน อาจถูกจัดประเภทเป็นส่วนของผู้เป็นเจ้าของ หากเครื่องมือทางการเงินเหล่านั้นแสดงถึงผลประโยชน์คงเหลือในสินทรัพย์สุทธิของกิจการ					
23.	การรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ของธุรกิจจะรับรู้เมื่อโอนเท่านั้น					
24.	การรับรู้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลให้ถือเป็นรายได้ทั้งจำนวนเมื่อมีสิทธิได้รับและได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องแล้ว					
25.	ต้นทุนการกู้ยืมต้องรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนในงวดที่เกิดรายการ					

ข้อ	คำอธิบาย	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
26.	การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ จะมีหลักเกณฑ์การวัดมูลค่าเกี่ยวกับ การกำหนดลำดับชั้นการวัดมูลค่ายุติธรรมของหุ้นเป็น 3 ลำดับ คือ ราคาที่สังเกตได้จากตลาด รายการซื้อขายล่าสุด และวิธี ประเมินมูลค่า ณ วันที่ให้สิทธิ					
27.	กิจการต้องประเมินการด้อยค่าของสินค้าคงเหลือโดยเปรียบเทียบ ระหว่างมูลค่าตามบัญชีกับราคาขายหักต้นทุนในการผลิตและ ต้นทุนในการขาย ผลขาดทุนจากการด้อยค่าจะรับรู้โดยตรงไปยัง กำไรหรือขาดทุน					
28.	ให้ใช้วิธีอย่างง่ายในการคำนวณมูลค่ายุติธรรมของภาระผูกพัน ตามโครงการผลประโยชน์โดยไม่รวมประมาณการของเงินเดือน ที่เพิ่มขึ้นในอนาคตและความเป็นไปได้ของการเสียชีวิตขณะ ให้บริการในปัจจุบัน					
29.	กำหนดให้บันทึกภาษีเงินได้รอการตัดบัญชีโดยไม่มีข้อยกเว้น เรื่องการรับรู้รายการ ณ วันแรกในเรื่องการรวมธุรกิจ					
30.	กำหนดให้ระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน					
31.	ในสถานะที่เงินเพื่อรุนแรงกิจการจะต้องปรับปรุงงบการเงินด้วย ดัชนีราคาทั่วไปที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงอำนาจซื้อ เพื่อให้ รายการต่างๆในงบการเงินแสดงด้วยหน่วยวัดค่าที่เป็นปัจจุบัน ณ วันสิ้นงวด					
32.	มีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ภายหลังวันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน ทั้งในส่วนที่ต้องปรับปรุงและไม่ต้องปรับปรุงเพิ่มเติมจาก TFRS for NPAEs					
33.	กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ในเรื่องของจำนวนเงินของรายการ เงื่อนไขหลักประกัน การค้า ประกัน ค่าเผื่อนี้สงสัยจะสูญที่เกี่ยวข้อง และหนี้สูญในงวดและ กำหนดให้เปิดเผยจำนวนค่าตอบแทนผู้บริหารสำคัญของกิจการ เป็นยอดรวม					

ข้อ	คำอธิบาย	ระดับความรู้				
		5	4	3	2	1
34.	มีการจัดทำบัญชีสำหรับกิจกรรมพิเศษ เช่น การบัญชีเกษตรกรรม โดยการรับรู้สินทรัพย์ชีวภาพ ณ วันเริ่มแรกและทุกๆวันที่ รายงานด้วยมูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการขายส่วน ผลผลิตทางการเกษตรรับรู้ด้วยมูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการขาย					
35.	กำหนดให้ใช้กับผู้ที่จะถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นครั้งแรกโดยไม่คำนึงว่ากิจการดังกล่าวจะเคยปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินแบบเต็มรูปแบบหรือตามหลักการบัญชีที่รับรองทั่วไปอื่นๆ					

ภาคผนวก ข

ผลการทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แบบสอบถาม

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ในประเทศไทย

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้		.954
มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาใช้กับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม	.955	
มีการกล่าวถึงการนำมูลค่ายุติธรรมมาใช้ในการวัดมูลค่าซึ่งบางรายการไม่ได้กล่าวไว้ใน TFRS for NPAEs เช่น อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุนและสินทรัพย์ทางการเงินที่ต้องจัดทำงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จ โดยต้องแสดงรายการกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น	.954	
งบแสดงฐานะทางการเงินต้องแสดงรายการส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุมแยกต่างหากจากส่วนของเจ้าของที่จัดสรรให้แก่ผู้เป็นเจ้าของของบริษัทใหญ่	.953	
กิจการต้องแสดงยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จทั้งหมดสำหรับงวด โดยสามารถแสดงเป็นงบกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จเพียงงบเดียวหรือแยกเป็น 2 งบในกรณีที่ ยอดรวมกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จได้แยกแสดงออกจากกำไรหรือขาดทุน	.953	
ข้อมูลที่นำเสนอในงบแสดงการเปลี่ยนแปลงส่วนของผู้ถือหุ้นโดยจะต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินตามบัญชี ณ วันเริ่มและสิ้นรอบระยะเวลาบัญชี	.953	
ต้องจัดทำกระแสเงินสดซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของงบการเงินฉบับสมบูรณ์	.953	
กิจการต้องเปิดเผยนโยบายการบัญชี การใช้ดุลยพินิจและแหล่งข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของการประมาณการ	.953	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ (ต่อ)

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
กำหนดให้กิจการที่จัดทำงบการเงินเฉพาะกิจการสามารถวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัทย่อย (รวมทั้งบริษัทร่วมและกิจการควบคุมร่วมกัน) ได้ 2 วิธี คือ วิธีราคาทุน และวิธีมูลค่ายุติธรรม	.952	
กิจการจะเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชีเฉพาะในกรณีที่ผลการเปลี่ยนแปลงในงบการเงินให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้และมีความเกี่ยวข้องกับผลกระทบกับการทำธุรกรรมหรือการทำกิจกรรมอื่นๆ	.953	
ลูกหนี้การค้า เจ้าหนี้การค้า เงินให้กู้ยืม เงินกู้ยืม แสดงด้วยราคาทุนตัดจำหน่ายด้วยอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริง	.953	
วัดมูลค่าเมื่อเริ่มแรกด้วยมูลค่ายุติธรรมและวัดมูลค่าภายหลังด้วยมูลค่ายุติธรรมผ่านกำไรหรือขาดทุนหากไม่สามารถหามูลค่ายุติธรรมได้ให้ใช้มูลค่ายุติธรรมล่าสุดเหมือนเป็นต้นทุนใหม่และพิจารณาด้วยค่าจนกว่าจะสามารถหามูลค่ายุติธรรมที่น่าเชื่อถือได้	.952	
กิจการต้องประเมินว่าสินค้างเหลือมีการลดมูลค่าหรือไม่ ณ สิ้นรอบระยะเวลาบัญชี และรับรู้มูลค่าที่ลดลงของสินค้างเหลือ โดยไม่ได้กำหนดว่าให้รับรู้เป็นต้นทุนขายหรือค่าใช้จ่ายในการบริหาร	.953	
การวัดมูลค่าเงินลงทุนในบริษัทร่วมมีทางเลือกในการปฏิบัติได้ 3 กรณี คือ วิธีราคาทุน วิธีส่วนได้เสีย และมูลค่ายุติธรรม	.952	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ (ต่อ)

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
เงินลงทุนในกิจการร่วมค้าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ การดำเนินงานที่ควบคุมร่วมกัน สินทรัพย์ที่ควบคุมร่วมกันและกิจการที่ควบคุมร่วมกันและกิจการที่ควบคุมร่วมกันให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าในงบการเงินรวมและงบการเงินที่ไม่ใช่เฉพาะกิจการ โดย ราคาทุน มูลค่ายุติธรรมและตามวิธีส่วนได้เสีย	.952	
ให้ทางเลือกในการวัดมูลค่าอสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ซึ่งจะวัดโดยใช้มูลค่ายุติธรรมหรือวัดด้วยราคาทุนหักค่าเสื่อมราคาสะสมและค่าเพื่อการด้อยค่าแต่ในกรณีนี้จะต้องจัดประเภทเป็นที่ดิน อาคารและอุปกรณ์	.953	
ในการวัดมูลค่าของที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ต้นทุนการกู้ยืมไม่สามารถรวมเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินอาคารและอุปกรณ์ แต่ต้องบันทึกเป็นค่าใช้จ่ายทั้งหมด	.954	
ต้องรับรู้รายการสำหรับสินทรัพย์ไม่มีตัวตนที่เกิดขึ้นภายในสำหรับกิจกรรมการวิจัยและพัฒนาเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อเกิดรายการ	.953	
การรวมธุรกิจให้ใช้วิธีซื้อ ส่วนต้นทุนการซื้อธุรกิจให้รวมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องโดยตรงด้วยและมีการรับรู้ค่าความนิยมและค่าความนิยมติดลบ โดยค่าความนิยมจะตัดจำหน่ายตามอายุการให้ประโยชน์ที่คาดไว้หากไม่สามารถประมาณได้อย่างน่าเชื่อถือให้ตัดจำหน่าย 10 ปี	.953	
สัญญาเช่าจะไม่มีภาระบุงำนวนร้อยละของอายุการให้ประโยชน์เชิงเศรษฐกิจ ร้อยละของมูลค่ายุติธรรม	.953	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ (ต่อ)

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
การประมาณการหนี้สินหนี้สินที่อาจเกิดขึ้นและสินทรัพย์ที่ อาจเกิดขึ้นให้ประมาณการด้วยวิธีที่ดีที่สุดแต่ใช้วิธีคิดลด มูลค่าปัจจุบัน (PV) ถ้ามีนัยสำคัญ	.952	
เครื่องมือทางการเงินบางชนิดที่เป็นไปตามคำนิยามของ หนี้สินอาจถูกจัดประเภทเป็นส่วนของผู้ถือหุ้น หากเครื่องมือ ทางการเงินเหล่านั้นแสดงถึงผลประโยชน์คงเหลือใน สินทรัพย์สุทธิของกิจการ	.952	
การรับรู้รายได้จากการขายอสังหาริมทรัพย์ของธุรกิจจะรับรู้ เมื่อโอนเท่านั้น	.954	
การรับรู้เงินอุดหนุนจากรัฐบาลให้ถือเป็นรายได้ทั้งจำนวน เมื่อมีสิทธิได้รับและได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องแล้ว	.953	
ต้นทุนการกู้ยืมต้องรับรู้เป็นค่าใช้จ่ายในงบกำไรขาดทุนใน งวดที่เกิดรายการ	.953	
การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ จะมีหลักเกณฑ์การวัดมูลค่า เกี่ยวกับการกำหนดลำดับชั้นการวัดมูลค่ายุติธรรมของหุ้น เป็น 3 ลำดับ คือ ราคาที่สังเกตได้จากตลาด รายการซื้อขาย ล่าสุด และวิธีประเมินมูลค่า ณ วันที่ให้สิทธิ	.952	
กิจการต้องประเมินการด้อยค่าของสินค้างเหลือโดย เปรียบเทียบระหว่างมูลค่าตามบัญชีกับราคาขายหักต้นทุน ในการผลิตและต้นทุนในการขาย ผลขาดทุนจากการด้อยค่า จะรับรู้โดยตรงไปยังกำไรหรือขาดทุน	.953	
ให้ใช้วิธีอย่างง่ายในการคำนวณมูลค่ายุติธรรมของภาระ ผูกพันตามโครงการผลประโยชน์โดยไม่รวมประมาณการ ของเงินเดือนที่เพิ่มขึ้นในอนาคตและความเป็นไปได้ของ การเสียชีวิตขณะให้บริการในปัจจุบัน	.953	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ (ต่อ)

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
กำหนดให้บันทึกภาษีเงินได้รอการตัดบัญชีโดยไม่มี ข้อยกเว้นเรื่องการรับรู้รายการ ณ วันแรกในเรื่องการรวม ธุรกิจ	.952	
กำหนดให้ระบุสกุลเงินที่ใช้ในการดำเนินงาน	.954	
ในสถานะที่เงินเพื่อรุนแรงกิจการจะต้องปรับปรุงงบการเงิน ด้วยดัชนีราคาทั่วไปที่สะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงอำนาจซื้อ เพื่อให้รายการต่างๆในงบการเงินแสดงด้วยหน่วยวัดค่าที่ เป็นปัจจุบัน ณ วันสิ้นงวด	.953	
มีการยกตัวอย่างเหตุการณ์ภายหลังวันสิ้นรอบระยะเวลา รายงานทั้งในส่วนที่ต้องปรับปรุงและไม่ต้องปรับปรุง เพิ่มเติมจาก TFRS for NPAEs	.953	
กำหนดให้เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่ เกี่ยวข้องกันในเรื่องของจำนวนเงินของรายการ เงื่อนไข หลักประกัน การค้ำประกัน ค่าเผื่อนี้สงสัยจะสูญที่ เกี่ยวข้อง และหนี้สูญในงวดและกำหนดให้เปิดเผยจำนวน ค่าตอบแทนผู้บริหารสำคัญของกิจการเป็นยอดรวม	.953	
มีการจัดทำบัญชีสำหรับกิจกรรมพิเศษ เช่น การบัญชี เกษตรกรรม โดยการรับรู้สินทรัพย์ชีวภาพ ณ วันเริ่มแรก และทุกๆวันที่รายงานด้วยมูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่ เกี่ยวข้องกับการขายส่วนผลิตผลทางการเกษตรรับรู้ด้วย มูลค่ายุติธรรมหักต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับการขาย	.953	

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินมาใช้ (ต่อ)

	Cronbach's Alpha if Item Deleted	Cronbach's Alpha
กำหนดให้ใช้กับผู้ที่จะถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นครั้ง แรกโดยไม่คำนึงว่ากิจการดังกล่าวจะเคยปฏิบัติตาม มาตรฐานการรายงานทางการเงินแบบเต็มรูปแบบหรือตาม หลักการบัญชีที่รับรองทั่วไปอื่นๆ	.952	

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวกุลวดี ลิ้มอุสัน โน

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Kulwadee Lim-u-sanno

เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3909800605157

ตำแหน่งปัจจุบัน

อาจารย์ประจำภาควิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์
อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)

ภาควิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

โทรศัพท์: 074-287861 โทรสาร: 074-287861 มือถือ: 081-9691551

E-mail: kulwadee.l@psu.ac.th

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552 ปริญญาโท การบัญชี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.ศ. 2546 บช.ม. การบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. 2544 บช.บ. (การบัญชี) มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ

การบัญชีการเงิน (Financial Accounting) การสอบบัญชี (Auditing) การบัญชีพฤติกรรม
(Behavioral Accounting)

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ

ปัจจุบันเป็นหัวหน้าโครงการวิจัย เรื่อง ศักยภาพของข้อมูลทางการบัญชีเพื่อเปรียบเทียบ
ทางการแข่งขันสำหรับธุรกิจขนาดกลางในประเทศไทยเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจ
อาเซียน ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากเงินงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำปี
2558 และกำลังอยู่ในระหว่างการดำเนินโครงการวิจัย คาดว่าจะแล้วเสร็จปลายปี 2559

งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว

โครงการวิจัย เรื่อง แนวทางการหักภาษี ณ ที่จ่ายสำหรับผู้รับทุนสนับสนุนจากสำนักงาน
กองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ โดยได้รับทุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้าง
เสริมสุขภาพ (สสส.) ในปี 2557

Proceedings:

Lim-u-sanno, K., Thongmanee, N. (2013), Professional Characteristics and Audit Successes of Thai CPAs: The Effect of Free Flow Accountancy Service in AEC, Paper presented at The 9th (2013) Asia-Pacific Management Accounting Association (APMAA) Conference, Japan